

dupl
FROM:
FATHER BERTRAND
St. Mary's, Montreal

AVE MARIA

JUNIJ, 1948

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Junij, 1948

Lemont, Illinois

Letnik 40

Izdajajo

Slovenski frančiškani

v Združenih državah Amerike

Naslov — Address:

AVE MARIA

Box 608

Lemont, Illinois

Telefon: Lemont 494

Naročnina—Subscription rate:

U.S.A., \$2.50 letno

Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:

FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:

FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Pomožni upravnik—Ass't manager

BRO. ROBERT HOČEVAR, o.f.m.

Printed by

CROATIAN FRANCISCAN PRESS

4851 Drexel Blvd.

Chicago 15, Illinois

VSEBINA:

	Stran
Evangeljski prizori	1
Marijini dnevi. — P. Alojzij, o.f.m.....	3
Iz velikih družin. — Dr. J. Č.	5
Misijonski namen za junij	5
Sv. Anton — ljubitelj Marije. — P. Martin, o.f.m.	6
Usoda dobrih in hudobnih.—Dr. I. Česnik..	9
Lilija iz raja. — K.	10
Na vrtu. — Antonija Rupnik	11
Hvaljen bodi Jezus Kristus. — Anton Martin Slomšek	12
Telova procesija v Toledu na Španjskem.— F. Koren	13
Slovenski materi. — A. Tomt	13
Pred sv. obhajilom	14
Križem kraljestva križa.—P. Martin, o.f.m	18
S križem in sidrom	20
Grešil sem. — Erik Kovačič	23
Pred tabernakljem. — Tone Ilc	24
Lemontski odmevi. — Samostanski firbec	26
Kramljanje na zapečku	29

Published monthly — except October, when published semi-monthly — by the Slovene Franciscan Fathers of Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

PD 236/1965

Evangeljski prizori

"Janez je njegovo ime"

NAVADA je bila pri Judih, da so detetu dali ime ob priliki obrezovanja, ki se je vršilo osmi dan po rojstvu. Da je torej Janez Krstnik dobil ime pri obrezovanju, ni nič čudnega; a čudovit je bil način, po katerem je dobil svoje ime.

Pri obrezi Zaharijevega sina so bili pričujoči sorodniki in sosedje, ki so se veselili, da je Gospod izkazal toliko usmiljenje Elizabeti. Vedeli so, da je Elizabeta spočela in porodila po posebni milosti božji. Čakalo jih je pa še nadaljno iznenadenje in občudovanje pri obrezovanju njenega otroka, kajti Bog sam je segel vmes, ko so hoteli detetu dati ime Zaharija, ki je bilo ime njegovega očeta. Njim se je zdelo samo na sebi razumljivo, da bo dete dobilo to ime; ali pa bi vsaj ime kakega sorodnika dobilo, če že ne imena očetovega.

Med tem se je oglasila Elizabeta, rekoč da se bo otrok imenoval Janez. Sorodniki in prijatelji so se čudili, ker ni bilo nikogar v njenem sorodstvu, ki bi nosil tako ime. A Bog sam je razodel Elizabeti, kar je bil že v templju naročil Zahariju po angelu. Torej Janez mora biti otrokovo ime. Toda pričujoči niso bili zadovoljni z Elizabetinim ukazom, saj ona nima zadnje besede v hiši, so si mislili. Zato so namignili Zahariju, naj razodene ime sinovo. Ker je bil mutast, odkar je dvomil angelove besede v templju, je moral Zaharija napisati, kaj naj bo detetovo ime. Na deščici je torej zapisal: "Janez je njegovo ime."

Ko je Zaharija zapisal ime Janez, mu je Bog odvzel kazen devetih mesecev, kajti izpregovoril je in hvalil Boga. Prve Zaharijeve besede so bile božja hvala, ki jo je razodel v vzvišenem slavospevu, ki ga duhovnik vsak dan moli pri brevirju. Vsi, ki so ga slišali, so čutili, da je govoril kot prerok, da ga ni vodil lastni duh, marveč sam Duh božji, ki mu je polagal besede na jezik. In pobožni Izraelci so nekako slutili, da mora biti rojstvo Zaharijevega otroka v zvezi z obljubljenim Mesijem, ki so ga tako željno pričakovali.

*Začetnik časov blaženi,
Odrešenik vsega sveta,
Ti večne luči žarek si
in Bog od pravega Boga.*

*Ljubezen je ganila Te,
da naše si telo sprejel,
kot drugi Adam vrnil si,
kar prvi Adam nam je vzel.*

*Ljubezen Tvoja ustvarila
je zvezde, zemljo in morje,
očetov greh je izbrisala
in strla spone nam težke.*

*Naj iz srca ne umakne se
ljubezni moč precenjene!
Iz tega vira narodi
zajemljejo naj milosti.*

(Sestavil neznani pesnik v 18. stoletju.)

POBOŽNI pisatelji so bili mnenja, da je sam evangelist sv. Lukež naslikal čudežno podobo Marije, naše ljube Gospe, večne pomočnice.

Zdogovinarji pa trdijo, da je podobo slikal grški neki umetnik in to v trinajstem stoletju. Bogati trgovec iz otoka Krete je prav pobožno častil Marijo in imel v veliki časti to sliko Marijino. Pred turškimi vojskami je bežal in nesel seboj tudi podobo, da bi ne bila oskrunjena.

Vožnja po morju je bila ugodna. Toda, ko se je barka bližala italijanski obali, je nastal velikanski vihar. Strah je prevzel vse begunce in so bili že kar prepričani, da so zgubljeni. Nato je šel eden izmed popotnikov v svojo kabino in prinesel podobo Marijino.

"Glejte, morska zvezda! Molimo k k njej! Ona bo nas rešila!" Tako je klical pobožni trgovec, ko je povzdignil v svojih rokah to sliko. Ljudstvo je takoj padlo na svoja kolena in molilo: "Reši nas, o Mati večne pomoči! Reši nas, ker se potapljamo!" In Marija je uslišala prošnjo svojih otrok, ker je vihar takoj ponehal in morje je postalo mirno. To je bilo prvo javno česčenje Marije kot "naše ljube Gospe, večne pomočnice."

Begunci so srečno dospeli v pristanišče. Trgovec je pa takoj odpotoval v sveto mesto Rim in s seboj nesel Marijino podobo. Kmalu nato je pa težko zbolel. Čutil je, da ne bo več dolgo za ta svet. Čutil je pa tudi, da Marija prav posebno ceni svojo sliko in da ima posebne načrte za to sliko. Ker je nebeška Mati to želela, je on prišel v svetovno znani Rim, da postane pobožnost napram tej sliki tudi svetovno znana. Umirajoč je ukazal prijatelju, da naj po njegovi smrti izroči sliko kaki cerkvi v Rimu. Prijatelj je obljubil, da bo zvesto spolnil zadnjo prošnjo trgovca.

Po njegovi smrti je pa soproga prijatelja vzela sliko v svojo sobo. Mož jo je pregovarjal, da je obljubil sliko izročiti kaki cerkvi, in da mora to obljubo izpolniti. Žena pa ni hotela sliko oddati. Marija se je trikrat prikazala nesrečnemu možu in ga pokarala, ker ni obljube izpolnil. Slednjič je grozila, da, če ne spolni obljube, bo sam moral umreti. Ker je še vedno vstrajal v svoji trdovratnosti, je tudi res kmalu umrl.

Kljub smrti moževi je vdova obdržala sliko. Marija pa ni mirovala. Prikazala se je hčerki in dejala: "Otrok moj, povej materi, da naša Gospa večne pomoči želi, da se njena podoba izroči ka-

ki cerkvi v Rimu." Otrok je hitro izpolnil povelje. Mater je pa to poročilo tako pretreslo, da se je posvetovala s sosedo. Ta jo je pomirila, češ da naj ne posluša praznim besedam svojega otroka. V istem trenutku, ko je dajala nasvet, je njena roka otekla in postala črna. V velikih bolečinah je padla na tla in pripoznala, da je bila kaznovana za svoj zlobni nasvet. Prinesli so sliko in, ko se je dotaknila, je takoj ozdravela.

Marija, Mati vedne pomoči

Zopet se je Marija prikazala otročičku in sporočila, kateri cerkvi naj se izroči slika: "Naša Gospa večne pomoči želi, da se javno časti med sv. Marijo veliko in sv. Janezom Lateranskem." Edina cesta, ki je vodila med dvema cerkvama je bila Via Merulana in tam je stala cerkev sv. Mateja, ki so jo oskrbovali avguštinci. Vdova je torej izročila sliko priorju postojanke. Uredili so velike procesije in celo mesto se je

udeležilo proslave. Mnogo čudežev se je zgodilo. Nato so sliko postavili nad veliki oltar cerkve sv. Matevža in od tam je Marija delila svojo večno in vedno pomoč revnemu človeštvu za tristo let. Tolažila je žalostne, vrnila zdravje bolnikom in posredovala za uboge grešnike, da so prejeli odpuščanje za svoje grehe. Tja so njeni ljubeči otroci poromali in prinašali dragocene darove. Vsem, prav vsem, je pokazala svojo naklonjenost. Toliko je bilo čudežev, da so sliko smatrali kot najbolj čudežno podobo.

Leta 1812, ko je francoska vojska prevzela sveto mesto, je eden izmed vodov ukazal, da se naj cerkev in samostan sv. Matevža porušita. V treh dneh so to storili. Toda slika ni bila uničena. Marija je sama čuvala nad svojo podobo. Minulo je 51 let, ko je Marija blagovolila odkriti skrivališče svoje podobe. Pobožni redovniki so namreč odnesli sliko, ko so cerkev porušili in je vsa leta čuvala v avguštinskem samostanu sv. Marije v Posterula. Stari brat-laik si je vse to zapomnil in je večkrat opisal zgodovino podobe mlademu dečku, ki ga je obiskal. Peljal je dečka v kapelico in je njemu dejal, da to je ona čudežna podoba naše Gospe, večne pomočnice. Večkrat sta pomolila pred to milostno podobo.

Deček, ko je dorastel, je postal redovnik reda redemptoristov. Med tem časom, po povelju papeža Pija IX. so ti redovniki postavili samostan in cerkev — popolnoma nevede — na kraju bivše cerkve sv. Matevža. Deček, zdaj p. Michael, se je spomnil besede starega brata avguštince in povedal svojim predstojnikom.

Dne 11. decembra l. 1865. je vrhovni

glavar redemptoristov osebno sporočil papežu zgodovino slike.. Globoko ginenjen, je papež Pij IX. ukazal, da naj se slika vrne v starodavno bivališče. V slovesni procesiji so to storili 26. aprila l. 1866. Toliko je bilo čudežev, da je sveta stolica želela podeliti še večjo čast presveti podobi. Tako je bila Marija in dete Jezusček, ki ga drži v naročju, slovesno kronana v pričujočnosti velikega števila škofov, duhovnikov in ljudstva iz celega sveta dne 23. junija l. 1867.

Slika nam kaže Marijo, ki drži Jezusčka v naročju. Pred njima sta pa nadangela Mihael in Gabriel; držita v rokah križ, sulico, vejo in gobo — orožje trpljenja Jezusovega. Jezusček začudeno gleda orožje in skoraj pade iz rok Marijinih. Toda prepreči njegov padec.

Pobožnost naše Gospe večne pomoči, ali večne pomočnice, gojijo redovniki reda redemptoristov. Sliko častijo v cerkvi Sv. Alfonza v Rimu, ki je sezidana na kraju cerkve sv. Matevža. Papež Pij IX. je potrdil pobožnost presveti podobi na čast in dovolil redovnikom reda redemptoristov posebne molitve za dnevni oficij in za sv. mašo na praznik naše Gospe, večne pomočnice, ki se obhaja dne 27. junija.

Poslovenil p. Alojzij

Marija vsakega grešnika tako srčno, tako zvesto in resnično ljubi, kakor da bi bil njen edini sin. — Sv. Ildefonz.

Iz velikih družin

Odpravo otroškega ploda marsikatera država ne kaznuje, da, celo dovoljuje to protinaravno in brezbožno dejanje. In kaj pravi k temu zgodovina? Kako bi zgledala danes človeška kultura, če bi ne bilo družin z blagoslovom večjega števila otrok?

Evo nekaj primerov! Tretji otrok je bil sv. Bernard, ustanovitelj cistercijanskega reda, tudi angleški pesnik in največji dramatik vseh časov, Viljem Shakespeare; četrty v družini: sv. Janez Vianney, arski župnik, profesor Friderik Ozanam v Parizu, ustanovitelj Vincencijevih konferenc, nemški filozof Kant, cesar Napoleon; peti otrok: vojskovodja princ Evgen, zmagalec Turkov v neštevilnih bitkah; šesti otrok: sv. Vincencij pavelski; sedmi: papež Leon XIII., oče Damijan de Veuster, apostol go-bavih, skladatelj Amadej Mozart; osmi: znameniti cerkveni skladatelj Ivan Boštjan Bach; deveti otrok: sv. Terezija od Deteta Jezusa; deseti: nemški komponist Friderik Haendel in sv. Hildegarda iz Bingen; dvanajsti: sv. Klemen Marija Hofbauer, apostol Dunaja; trinajsti: sv. Ignacij lojolski, ustanovitelj jezuitskega reda in Mati Cabrini, prva svetnica Zed. držav; štirinajsti otrok: komponist prelepih pesmi, Franc Schubert.

Kakšni reveži bi bili, če bi se starši zadovoljili le z enim ali z dvema otrokoma in svoj zarod zločinsko umorili pred rojstvom?

Dr. J. Č.

Proč z Jezusom! Križaj ga! tako so kricali Judje. In vendar ali ni to naša podoba, kadar smrtno grešimo in se vzdignemo zoper Boga in njegovo postavo? — Sv. Janez zlatoust.

MISIJONSKI NAMENI ZA LETO 1948

J U N I J

Da bi kristjani v Annamu (provinca Indokitajske unije) ne trpeli škode radi sedanjih razburkanih razmer v njih deželi.

SV. ANTON - LJUBITELJ MARIJE

NJEGOVO ŽIVLJENJE BILO ENA SAMA ZDRAVAMARIJA

P. Martin, o.f.m.

KO so sv. Antona na smrtni postelji s sv. poslednjim oljem mazili, ga je naenkrat napolnila nebeška radost in zamaknil se je v nebеса in s krepkim glasom zapel prelepo Marijino pesem, ki se je začela z besedami: "O slavljenka Gospa!" Ob koncu te krasne hvalne pesmi blaženi Materi božji na čast je dvignil oči proti nebu s pogledom, ki je presenečil njegove sobrate; gotovo so morale njegove oči gledati neko čudovito prikazen. Eden izmed pričujočih je torej Antona vprašal: "Kaj vidiš?" Umirajoči svetnik, dasi še vedno v zamaknenju, je odgovoril: "Boga gledam." Približno pol ure je ostal zatopljen v tem gledanju Boga, nato je pa kot otrok zaspal in se nikdar več ne zbudil.

Drugače bi ne moglo biti kot to, da je Anton mislil na Marijo in jo slavil na svoji smrtni postelji in da je Marija zanj izprosila tako srečno smrt; saj je bil Anton vnet Marijin častilec in je zvesto pozdravljal svojo nebeško Gospo vsaki dan v svojem svetem življenju.

Njegova pobožnost do Marije

Rojen v Lisaboni na Portugalskem na praznik Marijinega vnebovzetja leta 1195, je Anton prejel milost sv. krsta v Marijini cerkvi, ki se je imenovala "Del Pilar". Dobil je ime Fernando; takrat še ni bil znan kot Anton. Ko se je po krstu domov povračala njegova mati, je posvetila svoje dete preblaženi

Devici. "Marija" je bila prva beseda, katero je znal mali Fernando jecljati, in pesem, ki je zapečatila njegove umirajoče ustnice, ga je naučila njegova draga mati. Kot otrok mu je le pogled na podobo Madone spremenil solze v smehljaj in pravijo, da je bodoči zagovornik Marijinih prednosti že ob nežni starosti petih let naredil obljubo deviš-tva Mariji.

Antonova prva vzgoja se je začela v škofovski šoli, ki je bila poleg stolne cerkve — poleg Marijinega svetišča. Mladenič je preživel mnogo ur pred najsv. Zakramentom v tej cerkvi Marijini. Ko je nekega dne v molitvi klečal pred oltarjem, ga je skušal nečisti duh. Dasiravno ga je skušnjava zelo pretresla in prestrašila, je iz nabožnega nagona svoje narave naredil znamenje svetega križa na marmorni stopnici, na kateri je klečal. Marija ni zapustila svojega otroka, hudobni duh pa je moral pobegniti in križ je ostal na kameniti stopnici, da tako naznanja moč svetega križa in varstvo mogočne Device.

Mesto Lisabona je ustvarjalo mnogo težav glede vzdrževanja moralne čistosti svojih otrok, ne samo zaradi svojega bogastva in razkošnega življenja in milega podnebja, marveč tudi zastran mnogih tujcev, ki so neprenehoma prihajali in odhajali — bilo je glavno mesto Portugalske. Ker je bil meščan Lisabone in sin guvernerja mesta, je

imel Anton tudi svoje dušne boje, toda skozi celo svoje življenje se je zahvaljeval Mariji Brezmadežni, ki ga je ohranila pred vsako nečistostjo, in tekom let je postajala njegova pesem njej na čast vedno bolj intenzivna in vzvišena. Lahko bi rekli, da je Mariji prepeval celo svoje življenje.

Njegovi nauki o Mariji

Frančiškanski red je vedno zagovarjal in pohvaljeval velike prednosti Kraljice nebes in zemlje. Predvsem so frančiškani zagovarjali Marijino brezmadežno spočetje, njeno vnebovzetje in njeno mogočno priprošnjo pri njenem božjem Sinu. Že davno preden je frančiškan Janez Duns Škot zagovarjal Marijino brezmadežno spočetje, je bil sv. Anton njen prvi serafinski zagovornik in branitelj; že zgodaj je naš svetnik doprinal dokaze za resničnost vseh Marijinih časti. V resnici je bil Anton v svoji gorečnosti in jasnosti svojih besedi pravi pionir v učenju Marijinih nauk.

Sv. Anton je krščanskemu svetu zapustil štiri velike pridige o Marijini slavi in moči in sicer za sledeče praznike: rojstvo Marijino, oznanenje, očiščenje in vnebovzetje. Njegove Marijine pridige so kot diamanti med dragocenimi kamni njegovih pridig; njegova velika ljubezen do preblazene Device ga je gnala do posebne skrbnosti v pripravi teh pridig. Ničesar ni bilo predobro za slavno nebeško Mater in njegov trud je bil obilno poplačan, kajti pridige so bile res mojstrske. Zdaj, ko je bil sv. Anton proglašen za cerkvenega učenika po papežu Piju XII., imajo njegove Marijine pridige še večji sijaj med njegovimi spisi.

Težko bi človek našel kak nauk o prebl. Devici, ki ga ta velik njen ljubitelj ni slavil in razlagal v svojih pridigah. Saj je nešteto krat premišljeval njeno brezmadežno spočetje, njeno rast v milosti, njeno božje materinstvo, njeno nepopisno mučeništvo pri križu svojega Sina in njeno vlogo kot soodrešenice. Bil je od Boga posebno izvoljen, da slavi Marijino sladko ime, njeno slavno

Sv. Anton padovanski

vnebovzetje, njeno moč pri Bogu, njeno povišanje nad vsemi stvarmi, njeno neprestano priprošnjo za milosti za človeštvo in njeno usmiljenost do nas v življenju in po smrti.

Katoliško slikarstvo večkrat predstavlja sv. Antona kot velikega zagovornika Marijinega brezmadežnega spočetja. Slika umetnika Bianchi v vatikanskem muzeju predstavlja Marijo v svetlobi sonca, kronano z dvanajsterimi zvezdami, s strto glavo peklenke

kače pod njeno nogo in obdano z angeli; priklanja se ji sv. Janez Krizostom, ki je zastopnik Vzhodne Cerkve, dočim pri njegovih nogah klečata sv. Frančišek asiški in sv. Anton, zastopnika Zapadne Cerkve.

V neki pridigi sv. Anton vzklikne: "Nazareška Devica je bila, po posebni predpravi, ohranjena pred izvirnim madežem in napolnjena s polnostjo milosti. Pozdravljena, o Mati božja, pribežališče, vzvišena gora, prestol Najvišjega, sadjapolna trta z zlatim grozdom, ki napolnuješ srca človeška s sveto vzvišenostjo čiste ljubezni! Pozdravljena, morska zvezda! Tvoja mila in svetla luč je naša vodnica v temi in nam kaže vhod v nebeško pristanišče. Gorje krmarju, čigar oči niso obrnjene na Tebe! Njegova slabotna barčica bo postala igrača viharja in bo poginila v penajocih se valovih."

Anton je ravno tako zagovarjal Marijino vnebovzetje. On je izpregovoril one besede, ki se molijo pri božji službi za praznik vnebovzetja: "Povišana je bila Mati božja nad angelske kore v nebeškem kraljestvu." Anton je imel poseben vzrok za svoj nauk o Marijinem vnebovzetju, kajti prebl. Devica se je bila njemu prikazala in mu razodela resnico. Videl jo je v slavi, dočim so njegova ušesa slišala Marijine besede: "Bodi prepričan, sin moj, da to telo, ki je bilo kot živa skrinja učlovečene Besede, je bilo ohranjeno pred strohno groba. Bodi enako prepričan, da tri dni po moji smrti je bilo po perutih angelov vzeto gor na desnico Sina božjega, kjer kraljujem kot Kraljica."

Antonova hvala za Marijo ni imela nobenih mej. Ta ljubeči sin ni mogel najti zadostnih slavospevov, s katerimi

bi slavil svojo nebeško Mater. Saj iz obilnosti srca govore usta. On Marijo primerja "oljkinemu drevesu, dragocenemu kamnu, cipresi, zlati posodi, templju, soncu, luni, zvezdam in nebesom z radostmi napolnjenim." Anton jo vidi kot "novi raj, vrt sladkih cvetlic, goreč grm — nedotaknjen od plamenov, reko milosti, mavrico usmiljenja in upanja, varno zatočišče za duše in svetlo kot sonce v svoji moči, milosti in slavi."

Naša pobožnost do Marije

Izmed vseh spominkov, ki jih otrok ima od svojih pokojnih staršev, so oni, ki jih je prejel ob njih smrtni postelji. Mogoče je bil kak star in izrabljen molitvenik, pogosto rabljen rožni venec, ali kaka stara sveta podobica; vseeno ima tak spominek za zaklad in vedno ga čislja kot spomin na osebo, ki jo je zelo ljubil.

Ko je naš božji Zveličar do svojih umirajočih trenutkov počakal, da bi nam dal Marijo kot našo Mater, je to storil s posebnim namenom — želel je, da bi mi nad vsemi stvarmi cenili njegov zadnji dar in da bi ga vedno pri srcu imeli. Tako je Marija kot naša Mati vsakega izmed nas duhovno porodila ob vznožju križa in ima osebno ljubezen do vsakega. Ko nas vzame v svoje materinsko varstvo, hoče videti sadove rešnje Krvi svojega Sina v nas.

Ko smo bili kot otroci neubogljivi ali poredni, smo se bali kazni očetove, ker smo ga smatrali za strogega človeka. Naša mati pa je bila bolj nežna in usmiljena napram nam in smo se torej radi skrivali za njo, da nas ne zadene jeza očetova. Samo ena beseda od matere je bila lahko dovolj in je oče že ponehal. Tako hoče Bog, da gremo Mariji, naši

Materi, če smo njega žalili z grehom. Pri Mariji naj iščemo varstva pred jezo Boga Očeta. Ako Marija prosi za nas, Bog tako rekoč mora popustiti s svojo jezo in nam odpustiti.

Sv. Anton je vedel, da je Marija pribežališče grešnikov, zakaj v neki pridi-gi je vzkliknil: "Čemu bi obupal, ubogi grešnik, čemu bi obupal na zveličanje, ko pa vse govori o usmiljenju in ljubezni? Glej, dva zagovornika sta, ki pro-sita zate pred sodnim stolom božjim — Mati in Odrešenik. S tako priprošnji-co in s takim srednikom te božje usmi-ljenje ne more zavreči." Ali ni pri-prošnja matere kot povelje?

Torej po zgledu sv. Antona hodimo vedno k Mariji, Materi naši; saj ne bo noben zveličan razen po Mariji, sredni-ci vseh milosti. Marija ni stroga; nje-no obličje ne govori drugega kot dobro-to in usmiljenje. Ni nam treba jo ve-liko prositi — saj četudi je ne prosimo, nas vseeno vzdigne v svoje naročje in nas varuje pred dušno škodo. Jo boli, ako kdaj dvomimo nad njeno dobroto in usmiljenjem.

Dal Bog, da bi vedno šli k Mariji in da bi ne potekel dan, ne da bi vsaj kako kratko molitvico izdihnili njej v prošnjo ali v čast. Še boljše, molimo rožni ve-nec vsaki dan na čast njenemu brezma-dežnemu srcu, kakor je ona sama pro-sila pastirske otroke pri Fatimi na Por-tugalskem — in to za spreobrnjenje brezbožnih narodov in za naše lastno zveličanje.

Za Jezusovim sladkim imenom je Marijino ime najbolj blaženo izmed vseh imen. Marija je morska zvezda, nam zopet in zopet ponavlja sv. Anton. Skušnja devetnajsto let dokaže, da je ona razsvetljevala pot zveličanja člove-

škim otrokom, ko so jih razmetavali va-
lovi in viharji — ona je bila ljubeča
zvezda vodnica. Za sladkim imenom
Jezusovim naj bo zadnji zdihljaj in zad-
nji utrip tvojega srca ime njegove bla-
žene Matere Marije.

USODA DOBRIH IN HUDOBNIH

Odlomki iz psalma 36

*Ne razburjaj se zavaljo hudobnežev,
ne zavidaj njim, ki delajo krivico;
zakaj kakor trava bodo hitro oveneli
in kakor zelišče se posušili.*

*Upaj v Gospoda in delaj dobro,
da boš prebival na zemlji in jo varno
užival.*

*Veseli se v Gospodu
in dal ti bo, kar ti poželi srce.
Prepusti Gospodu svojo pot,
upaj vanj in bo vse urejal.*

*Dal bo, da kot luč vzide tvoja pravič-
nost,*

*da bo kot poldan jasna tvoja pravica.
Umiri se v Gospodu in zaupaj vanj.
Še malo in ne bo brezbožneža,
ko se ozreš na njegovo mesto, ga tam
nič več ne bo.*

*Krotki pa bodo posedli zemljo
in se veselili obilnega miru.
Meč vlečejo iz nožnic brezbožni
in loke napenjajo,
da streljajo ubožce in siromake,
da ubijajo nje, ki po pravi poti hodijo.
Njihov meč bo njim samim prebodel
srce,*

*njihovi loki bodo zlomljeni.
Bolje je malo, kar ima pravični,
kot silna bogastva krivičnikov.
Zakaj roke krivičnih bodo omahnile,
pravične pa bo vzdrževal Gospod.*

Dr. I. Česnik

LILIIJA IZ RAJA

23. TUŽEN DAN

KO je človek v trpljenju, v težavah, dušnih ali telesnih, najtežje jih občuti prve trenutke zjutraj, ko se prebudi. Kolikor mu je nemirno spanje dalo polajšave, jo ti trenutki vso uničijo. Kakor bi cela gora padla na dušo in srce, tako planejo težave na trpeče srce in na izmučeno dušo, da se strese in zatrepeta. Kakor strašna pošast se človeku zareži v prebujeni obraz. Peče in žge kakor ne celi dan potem. Kakor bi bolečina zahtevala prve človekove trenutke vse zase, ali morda, kakor bi bolečina primorala dušo, da z vdanostjo v voljo božjo prinese takoj prvi trenutek novega dne Bogu v dar in ga celega posveti. Vse to je tako naravno pri vsakem človeku.

Prav tako je bilo tudi pri Mariji, ko se je prebudila vsa izmučena in utrujena na veliko soboto zjutraj. Zatrepetal je in vsa bolečina četrta in petka je planila na njeno srce. V trenutku je vse zopet pretrpela. S težavo je vstala.

Sv. Janez jo je videl vso izmučeno, smilila se mu je in jo poskusil tolažiti. Pa ni šlo. Saj se je njemu godilo prav isto in enako. Tiho sta povžila skromen zajtrk in potem sedla pred hišo. Počasi sta se spustila v razgovor in seveda govorila največ o apostolih, kje so in kaj se je z njim zgodilo. Marijo je zelo skrbelo. Pričakovala sta, da bo kdo gotovo že dopoldne toliko pogumen in prišel, pa ni bilo nikogar.

Po obedu pa prosi Marija Janeza, da

bi jih šel poiskati, ali vsaj povpraševati za njimi, kje so.

Nekaj jih je našel v zgornji sobi v Markovi hiši, kjer je bila zadnja večerja. Tja so se skrili. Niso si upali ven, bali so se sovražnikov Jezusovih, da bi jih v svojem zmagovalstvu ne sramotili javno in se jim posmehovali. Bili so vsi skrajno potrti in žalostni. Več jih je imelo vse oči solzne.

Petra ni bilo med njimi, pa ravno tega je najbolj hotel, kakor je Marija želela. Povedal jim je, kje je Mati Gospodova in odšel iskat druge, zlasti, da bi izvedel, kje je Peter. Vedel je, kako mu mora biti sedaj hudo, ko se je zavedel svojega greha v četrtek na dvorišču velikega duhovna. Mora ga dobiti, da ga pripelje k Materi, da ga bo potolažila.

Ko so po zatajenju Petrovem peljali Jezusa čez dvorišče v ječo in ga je Gospod tako milo pogledal, ga je ta ljubeč pogled kakor strašen ogenj zapekel v duši, da se je zgrozil sam nad seboj, vstal, žalostno zajokal in planil iz dvorišča ven na ulico. Ustno izročilo pripoveduje, da je zbežal na Sijonsko goro, kjer je bilo več votlin in se je skrivil v eno, tam prejel celo noč ter obžaloval svoj greh.

Zunaj na ulici izve Janez od ljudi tudi strašno vest, kaj se je zgodilo z Judom izdajalcem, da je ponoči izvršil samomor, obesil se je na vrbo. Ljudstvo je vedelo povedati vse, kar se je zgodilo v četrtek ponoči v templju, kako je pribežal ves razburjen k duhovnom in vr-

“Mati, Mati, kaj sem storil?” zajoka Peter, ko stopi pred Marijo in poklekne pred njo in ji poljubi rob njenega oblačila. “O, jaz nesrečni človek! Kaj sem storil!”

Marija ga ljubeznivo pogleda, ga prime za obe roki in ga dvigne. Vidi v njem prvega poglavarja Sinovega kraljestva na zemlji, njegove cerkve, vkljub temu njegovemu grehu. Sin je vedel naprej za ta njegov padec, saj ga mu je še pri zadnji večerji pred vsemi apostoli napovedal. Pripustil je, da je padel, kar Bog tolikokrat naredi pri svojih posebnih izvoljencih, zlasti tistih, katerim je odločil večja dela zase. Ponižni naj ostanejo in se vsekdar zavedajo svoje človeške slabosti. Pri Petru je morda bilo to posebno potrebno, da ga pripravi za njegovo visoko službo svojega namestnika na zemlji v najtežjih časih ustanavljanja svoje cerkve. Tudi njegovi najvišji zaupniki in zastopniki naj bodo ponižni, ker napuh slepi. Tudi bo vodil, ne samo svetnike, temveč tudi grešne ljudi. Razume naj vsekdar tudi človeško naravo.

“Peter, ne jokaj!” mu govori tolažeče Marija. “Jezus je usmiljen do greš-

gel srebrnike po tleh templja pa zbežal v črno noč. Drugo jutro so ga našli obešenega s sesulim drobom. Kot blisk se je raznesla ta novica po vsem mestu, tako jo je izvedel tudi Janez. Pretresla ga je, da so mu solze prišle v oči. “Nesrečni človek!” je vzdihnil in hitel naprej. Vse zveste pristaše Gospodove je ta vest zelo prestrašila. Pomilovali so ga, vendar videli v tem pravično kazen božjo za njegov strašni zločin. Sovražniki Gospodovi, kajpada, so se tega zveselili, ker jim je služil, da so lahko še bolj udrihali po “tem hinavcu” iz Nazareta, ki je slepil ljudstvo s svojo svetostjo. Vendar kaj so se slednjič zmedli za Judo, samo da jim je pomagal doseči njih grdi namen — ubiti tolikanj osovraženega Preroka iz Nazareta.

Janez je vedel za votline na Sijonski gori. Zdelo se mu je verjetno, da je ubogi Peter najbrže tja zbežal, zato hiti tja. Morda bo tam našel še kakega drugega apostola. In res, najde tam Petra v eni izmed votlin. Glasno je zajokal Peter, ko zagleda Janeza.

“Peter, Mati te kliče in pravi, da priidi takoj k nji!” mu pravi ljubeznivo in sočutno, ko ga zagleda. Tudi njemu se vlijejo solze.

Peter še bolj zajoka.

“Oh, kaj sem storil? Oh, kaj sem storil?” tarna ves nesrečen.

“Kar potolaži se, Peter, obriši si solze, da jih ljudje ne bodo videli, pa pojdi va k Materi!” mu pravi, ga prime za roke in ga pelje iz jame. “Nič se ne boj, Peter, kdo te bo spoznal pri toliki množici tujcev v mestu!”

Kot dete se da Peter voditi Janezu. Po najmanj obljudenih ulicah sta hitala na Janezovo stanovanje.

NA VRTU

*Tu največ je bilo življenja
za mojo dušo in telo,
ko na vrtu sem sedela,
pa gledala sem v nebo.*

*Nebroj zvezdic je migljalo,
kot da govorile so z menoj,
in mi živo predstavljale:
Ustvaril nas je Stvarnik božji —
Naš in tvoj.*

Antonija Rupnik

nikov. Saj si to lahko tolikokrat videl vsa leta, ko si bil z njim."

Peter jo hvaležno pogleda in si obriše potolažen solze z oči.

"Peter, kot poglavar Sinove cerkve ne pozabi na usmiljenje do grešnikov. Ne pogubljat jih je prišel moj Sin na svet, temveč zveličat. To bo tudi tvoja naloga. Človek vsak lahko pade. Nihče ni nikdar varen pred padcem. Zato bo di usmiljen pastir grešnih duš!" mu govori Marija, ki je že začela izvrševati veliko nalogo, izročeno ji s križa včeraj na Kalvariji, kot Mati in "Kraljica apostolov", kot "Pribežališče grešnikov", kot "Tolažnica žalostnih".

Sedli so. V tem so pa začeli prihajati še drugi apostoli, ko so izvedeli, kje je Mati Marija. Prihajali so vsak sam, da bi ne padlo v oči ljudem, če bi jih šlo več skupaj. Prepoznali bi jih in gotovo zasramovali radi "hinavca", Preroka iz Nazareta, in zločinca, ki je bil križan včeraj. Prihajali so pa vsi potrti in osramočeni radi svoje velike strahopetnosti in tako majhne zvestobe do svoje ga božjega Učenika. Razbežali so se na Oljski gori in se poskrili. Nihče ni imel toliko poguma, da bi šel z njim tudi v smrt, razen Janeza, najmlajšega med njimi. Marija je to videla, pa prezrla. Razumela jih je. Slabi ljudje so bili. Niso še bili okrepljeni in ojunčeni po sv. Duhu.

Vsi bi bili radi tudi začeli razgovor o strašnem koncu Jude, izdajalca. Pa nikomur ni šla beseda iz ust. Bali so se povečati že itak toliko bolečino njenega srca.

"Izvedela bo itak!" si misli Janez slednjič.

"Mati, kako žalostno je končal nesrečni Juda!" pravi in solze ga oblijejo.

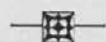
"Povej hitro, kaj se mu je zgodilo?" vpraša Marija prestrašena. Slutila je, kaj se je zgodilo, saj se je tega tako bala. Upala je sicer, da bo morda spoznal svoj greh, ga obžaloval in prihitel k nji po tolažbo in usmiljenje, da ga mu izprosi. Že ponoči je tako vroče molila zanj.

Janez in apostoli so ji povedali vse.

"Nesrečni človek!" zajoka Marija. Njena bolečina nad nesrečo ubogega apostola jo je tako zbolela v dušo, da jo je bolj pekla kot spomin na trpljenje in smrt Sina Jezusu. Vsi so jokali z njo.

In tako so se razgovarjali do večera, da je mrak padel na zemljo. Šele tedaj so si upali učenci in apostoli zopet drug za drugim odhajati in Marija in Janez sta ostala sama.

K.

HVALJEN BODI JEZUS KRISTUS

*Ko zjutraj se zbudim,
najprej spregovorim:
Hvaljen bodi Jezus Kristus!*

*Ko mimo križa grem,
pobožno brž povem:
Hvaljen bodi Jezus Kristus!*

*Po poti tudi gredoč,
pozdravljen vse rekoč:
Hvaljen bodi Jezus Kristus!*

*Za prav vsak božji dar,
še tako majhno stvar:
Hvaljen bodi Jezus Kristus!*

*Sedaj in pa vsak čas
vesel mi bodi glas:
Hvaljen bodi Jezus Kristus!*

Anton Martin Slomšek

TELOVA PROCESIJA V TOLEDU NA ŠPANSKEM

Nekateri cenjenih bralcev se gotovo še spominjajo, kako smo v naši lepi Sloveniji počastili praznik sv. Rešnjega Telesa, ki je eden najbolj svečanih praznikov Cerkve, pri katerem verniki na prostem, v naravi in soncu časte triumf Gospodov v Zakramentu. Gotovo se bodo še spominjali dolgih procesij, v katerih fantje nosijo velika bandera in male deklice — oblečene v belo — posipljejo cvetje pred štirimi kapelicami, kjer župnik z močnim glasom poje vse štiri evangelije. Gotovo še niso pozabili, kako za ta dan tudi pri nas okrase hiše in postavijo slavaloke, tam kjer gre procesija, prižgo sveče na oknih in kako ves čas procesije lepo pojo zvonovi.

Drugi zopet morda so brali ali slišali, kako ta praznik slave v Švici, kjer se v nekaterih krajih verniki oblečejo v svoje pisane narodne noše in tako spremljajo Gospoda preko polj in vasi, pojoč pesmi in proseč ga, naj blagoslovi zemlje sadove.

Skoraj gotovo pa niso slišali, kako ta praznik praznujejo Španci, ki so sploh znani, da ljubijo zunanost, zato naj tukaj v skromnih vrsticah popišem procesijo v Toledu, ki je po mojem mnenju nekaj najbolj veličastnega na svetu.

Toledo je staro špansko mesto kakih sto kilometrov južno od Madrida, ki v vplivu arabskega stila zgleda nekako tako, kot smo si v svoji fantaziji predstavljali mesta v otroških letih, ko smo prebirali pravljice o princezah in kraljih. Mestece z izrezljanimi arabskimi stolpi, z raznobarnimi fasadami in s tako ozkimi ulicami, da si ljudje z balkona na eni strani ceste segajo v roke na balkon na drugi strani, je ohranilo čisto vse značilnosti srednjeveških mest, in skoraj ni pokvarjeno od vpliva težkih in velikih modernih stavb. Mestece je s svojim gradičem — Alcazarjem, tistim slavnim Alcazarjem iz revolucije, ki je na žalost danes ves v ruševinah.

No, in morda je nekaj najbolj pristnega in najbolj zanimivega procesija na dan sv. Rešnjega Telesa v Toledu. Zato je najbolje, da preidem kar k njej in si bo vsak sam po skromnih mojih besedah lahko ustvaril sodbo.

Kakor pri nas, tudi v Toledo nesejo pred procesijo križ, samo da je mnogo višji in ga neseta dva na nosilnicah na rami. To sta dva mlada in močna fanta, oba oblečena v svetla viteška oblačila z zlatimi pasovi in visokim rdečim klobukom, izročilo iz daljne zgodovine, ko so se Španci borili proti nevernim Arabcem. Za križem gre dolga, nepregledno dolga vrsta dečkov, vsi oblečeni v enake bele obleke po načinu kraljevskih princev iz srednjega veka. Nekaj čudovitega je pogled na dečke. Vsi pa nosijo v rokah banderce in pojejo pesmi in hvalnice s svojimi drobnimi glasovi.

Za dečki gredo spet meščani — vitezi na konjih, kot da se vračajo iz bitke v slavnem triumfu, vsi okrašeni s cvetjem in nakitom in na njihovih prsih se bleste odlikovanja. In zdaj peljeta dva velika bela vola voz, naložen s sadovi zemlje in šetrajem ter rožmarinom. Spremljevalci tega voza so oblečeni v slikovite narodne noše, ki so jih kmetje v tistih krajih oblačili pred davnimi, davnimi leti.

In zdaj spet nepregledno dolga vrsta deklic, čisto vse v belem, in v drobnih ročicah nesejo prižgane sveče. "Kdo pa po-

SLOVENSKI MATERI

*Slovenska mati, ti vzor vseh žena,
kot biser svetel se mi zdiš.*

*Bogu si vzgojila svoje otroke,
za njihove duše vzorno skrbiš . . .*

*Za god naj veseli Nebo blagoslavlja
tvojo družinico zmir;
v miru, veselju naj vedno uživa
Njega, ki sreče družinske je vir!*

Alojzij Tome

siplje rožice pred oltarji, če te deklice ne nesejo košaric polnih cvetja?" se boste vprašali. Res, deklice ne posipljejo cvetja, ker je za to poskrbljeno na drug način. Rekel sem že bil, kako dva bela in velika vola peljeta voz, čuden voz, ne mi v domovini in ne vi v Ameriki nimate takih, in na vozu sadovi zemlje. S tega voza mečejo cvetje ter šetraj in rožmarin, ne samo pred štirimi oltarji, ampak tudi po vseh ulicah, koder se premika procesija. Tako vse mesto diši po rožmarinu in šetraju; upam, da še niste pozabili, kako prijeten je ta vonj!

PRED SV. OBHAJLOM

*Ves lačen, žejen, Jezus moj,
prihajam k Tebi zdaj.*

*S krvjo me svojo Ti napoj,
mi kruha lačnih daj!*

Pridi, Jezus moj!

O, pridi mi v srce!

*Ti moj, jaz Tvoj —
to daj, prosim Te!*

*Da v kruhu tem si pričujoč,
to verujem živo.*

*Da v Tebi je vsa dušna moč,
to upam jaz trdno.*

Pridi, Jezus moj! ...

*Ljubezni vroče prosim Te,
a v njej srce gori,
da grešno vse mi v njem požge,
za Te da plameni!*

Pridi, Jezus moj! ...

*Pa, Jezus, grešni človek sem!
Hudo sem že grešil.
Odpusti, Jezus, daj, da bom
s solzami vse izmil.*

Pridi, Jezus moj! ...

Ignacij Terpin

(Melodija za to pesem je v angleškem "St. Basil's Hymnal", št. 24, namreč "O Sacred Heart, o Love Divine")

V takem prijetnem vonju in med pisanimi kolgadurami se počasi premika procesija in tisti, ki hoče videti celo, mora stati več kot tri ure na istem mestu. Kaj pa so spet te kolgadure, bo kdo vprašal. To pa so z zlatom in sploh drago in na roke ter umetno vezene preproge, ki jih obesijo z vseh balkonov in v vseh nadstropjih, tako da je to res nekaj čudovitega. Barve v vseh mogočih odtenkih in z vse mogočimi okrasiki! To so "colgoduras".

No, in procesija še ni konec. Pride cela vrsta bander, za katerimi stopajo člani vseh mogočih organizacij s svojimi godbami in pojoč pesmi. Potem dolga, dolga vrsta klerikov in za njimi vojske. Vojske, to ni četa vojakov, kot bi utegnil kdo misliti. Ne, to je truma generalov in samih višjih oficirjev, ki se blestijo v odlikovanjih in ki so za Telovo od vseh strani Španije prihiteli v Toledo. Pravijo, da je letos (1947) bilo v procesiji okoli petsto generalov. Sam sem jih gledal, a ne štel, in verjamem v to številko. Ti gredo tik pred Najsvetejšim.

Zdaj pa Najsvetejše, ki ga pri nas v monštranci nese župnik pod baldahinom — nebom. V Španiji ni tako. Kdo bi mogel nesti nad tri metre visoko monštranco, ki je v njej do pet kilogramov zlata ter nad 200 dragocenih kamnov? Peljeta na posebnem vozu dva moža, spet oblečena v čudovito lepa viteška oblačila. No, to se bo marsikateremu čudno zdelo, pa nič zato, meni se je tudi. Monštranca seveda nima take oblike kot pri nas. Pravijo ji "custodia" in ima obliko fasade in stolpa kake gotske stolnice na mogočnem podstavku.

Zdaj za Najsvetejšim gre kardinal iz Toleda v spremstvu škofov in kanonikov, ki so si za to priliko nadeli svoje dragocene velurje. In za njimi meščani, vseh slojev in let, seveda več žensk kot moških, ker te pač ljubijo bolj take slovesnosti. Šele s temi se procesija zaključi in ko se vije po ozkih in okrašenih ulicah mesta, vseh vonjajočih ter ponekod tudi po tleh pokritimi s preprogami, se ustavi pred veličastno stolnico v gotskem stilu, ki je ponos mesteca Toleda.

Tam pri stolnici imajo pripravljen velik oder, na katerem istega dne malo pred polnočjo igrajo alegorične igre. So to misteriji, ki v njih prikazujejo dvoboj med angeli in zli duhovi za dušo. Angeli seveda zmagajo in pripeljejo dušo v nebesa, kjer jo z velikim veseljem sprejme množica zveličanih ter jo Bog Oče nagradi z večnim življenjem in večno radostjo za njeno vztrajnost v dobrem. Vsebinsko je kaj lahko razbrati iz aktov in prisposodob; jezik je itak težko razumeti, saj so te igre pisane že v Srednjem veku in jih prikazujejo še danes v istem jeziku. Pravijo jim "autosacramentales" in jih v literaturi smatrajo za predhodnike moderne drame.

Tako je Telovo v Toledu. Kdor ga je videl enkrat, ga ne pozabi nikdar več. Če bo kdo cenjenih bralcev ob takem času prirojal v Španijo, naj ne pozabi iti v Toledo, pa bo tako z lastnimi očmi videl in z lastno pametjo presodil to, kar sem napisal v gornjih vrstah. Ne bo mu žal, sem prepričan.

In spomin na to, ki ga bo dolgo, dolgo nosil v svojem srcu, bo živ in velik, kakor njegova vera, in lep kakor dobrota Gospodova, katero na dan sv. Rešnjega Telesa častimo, da se nam je namreč dal v hrano za naše večno življenje.

France Koren Madrid, Španija

SALOMONOV PREGOVORI

Moj sin, naj ne izgine to izpred tvojih oči: Drži postavo in dober svet in imel boš življenje v svoji duši in prijetnost v svojih ustnih.

Tedaj boš hodil varno po svoji poti in tvoja noga se ne bo zadela.

Ako boš spal, se ne boš strašil; počival boš in mirno bo tvoje spanje, da se ne boš plašil pred naglim strahom, ne pred napadom mogočnih brezbožnikov. Zakaj Gospod bo na tvoji strani in bo varoval tvojo nogo, da te ne vjemo.

Romanje v Lemont

3., 4., 5. JULIJA

Gotovo je še marsikateremu čitatelju lista Ave Maria v prijaznem spominu romanje v Lemont, katerega je prvič priredila Zveza društev najsv. Imena iz Clevelanda.

Tudi letos je sklenjeno, da priredi Zveza dr. najsv. Imena iz Clevelanda skupno romanje k Mariji Pomagaj v Lemont, Ill., v dneh 3., 4. in 5. julija.

Pa to romanje ne bo samo za Cleveland. Bo za vse katoliške Slovence od Atlantika do Pacifika, to je, od New Yorka do San Francisca naj gre glas, da bo v Lemontu, Ill., katoliški dan za vse katoliške Slovence in Slovenke iz obširne Amerike.

Prav posebno pa se prosi odbornike od društev najsv. Imena iz vseh slovenskih fara po Ameriki, da naj sodelujejo s to idejo in da naj privabijo kar največ morejo ljudi k naši nebeški Materi Mariji v njen novi dom v Lemontu, Ill.

Tam v Lemontu Materi Mariji potožimo svoje težave. Tam jo prosimo milosti za sebe, za svoje družine in za svoje nesrečne brate in sestre v stari domovini in za one, kateri so radi verskega prepričanja prognani od doma, ali so doma zato preganjani. Vse priporočimo Marijinemu varstvu. Saj kdor Marijo časti, se ne pogubi.

Apeliramo na vse čitatelje Ave Maria zopet letos, da se snidemo v dneh 3., 4. in 5. na naših ameriških Brezjah pri Mariji Pomagaj v Lemontu.

JACOB RESNIK

3599 East 81st St., Cleveland 5, Ohio

BLAŽENIM PRIŠTET. — Dne 4. aprila t. l. je bil blaženim prištet blaženi Benild, član družbe krščanskih bratov. Obredi so se vršili seveda v vatikanski baziliki sv. Petra. V gornji sliki vidite novi kip blaženega Benilda, ki je bil isti dan blagoslovljen in na častno mesto postavljen. Sveti mož je rad imel mladino, in jo je vodil k Bogu, zato vidite otroke okoli njega.

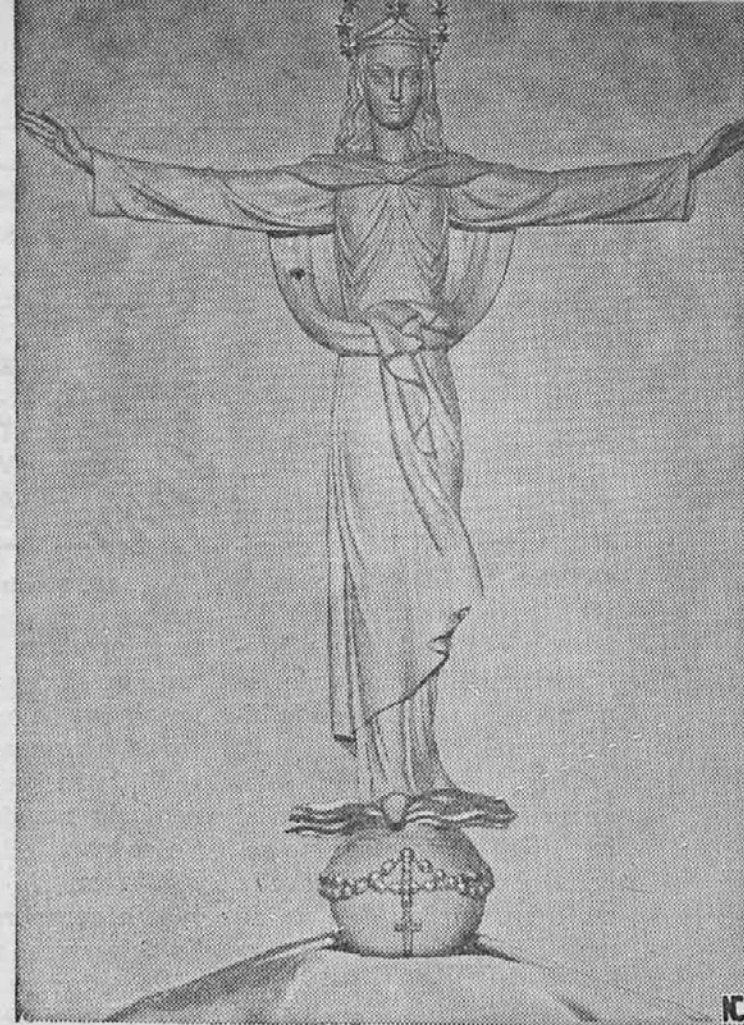
62 LET NA JAPONSKEM. — Gornja slika kaže 87-letno redovnico, v Franciji rojeno, ki že 62 let skrbi za otroke v sirotišnici v mestu Kobe na Japonskem. Dvakrat je bila za svoje delo odlikovana od japonskega cesarja. Nikdar se ni vrnila v svojo rodno domovino Francijo, niti za kratek obisk ne.

SVETNIŠKI PAPEŽ. — Gornjo sliko svetniškega papeža Pija X., ki je l. 1914 v sluhu svetosti umrl, je naslikal umetnik Mueller Uri. Slika je zdaj last katoliške univerze v Washingtonu, D. C. Cerkevne oblasti že več let se trudijo v ta namen, da bi bil Pij X. blaženim prištet.

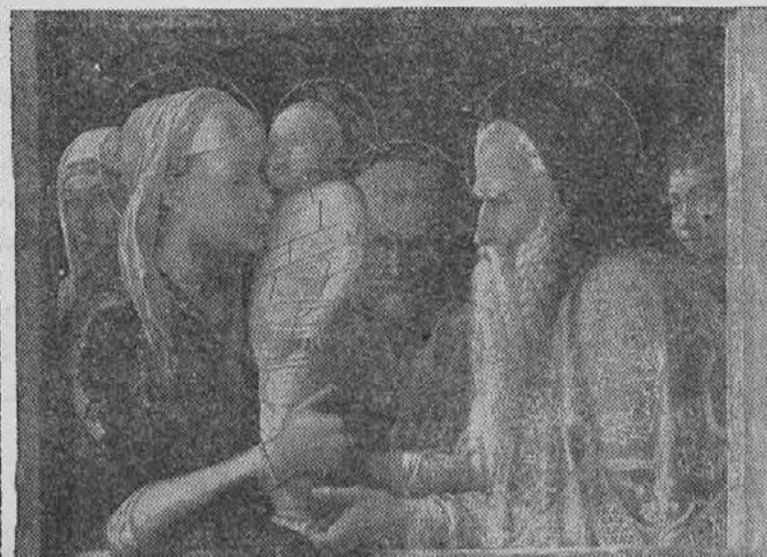
PODOBA NA LISTU. — Zgoraj je podoba sv. Janeza Krstnika de la Salle, ki jo je na drevesnem listu izdelal neki redovnik v New Yorku. Ta svetnik je ustanovitelj družbe krščanskih bratov, ki so znani kot učitelji po raznih katoliških šolah.

NOVA PODOBA MARIJE. — "Naša Gospa zračnih valov" je naslov gornji podobi Matere božje. Izdelal jo je belgijski umetnik Franz Mersa in jo podaril radijskemu programu "Ave Maria Hour", ki ga vsak teden vodijo redovniki v mestecu Graymoor, N. Y. Podoba predstavlja Marijo kot stojeko na radijskih valovih vrhu zemeljske obale, ki je obdana z rožnim vencem. Roke ima razprostrte vsem, ki hočejo poslušati evangelij njenega Sina.

DRAGOCENE VERSKE PODOBE. — Ameriški vojaki so našli v Nemčiji v nekem rudniku za sol 202 skritih verskih podob, ki so bile začasno prenešene sem v Ameriko in so sedaj razstavljene v muzeju v Washingtonu, D. C. Spodaj vidite tri izmed teh podob: na levi je podoba rojstva Kristusovega (slikal Schongauer) na sredi darovanje Jezusa v templju (slikal Mantegna) in na desni Madonna z Detetom (slikal Memling).

CELA DRUŽINA BOGU POSVEČENA. — Spodaj vidite vseh enajst otrok družine O. A. Windolph, iz mesta Humphrey, Nebraska, ki so se posvetili božji službi. Hčere spadajo v razne redovniške kongregacije, sinovi so pa štirje frančiškani, zadnji bo pa letos vstopil v isti red.

Ljubezen Kristusovo videl v duhovniku. — V mestu Dallasu, Texas, se je nahajal zamorček, ki ni imel nobenih prijateljev, brez denarja je bil in zraven tega je bil še bolan za influenco. V svoji bedi je iskal pomoči in se končno našel pred nekim katoliškim župniščem. Potrkal je na vrata, a noben se ni oglasil. Videl je, da niso vrata zaklenjena, in vstopil je. Nobenega ni bilo doma. Našel se je kmalu v župnikovi spalni sobi, vrgel se na posteljo ves utrujen in hitro zaspal.

Deček se je zbudil šele, ko je župnik domov prišel in vstopil v svojo spalno sobo. Duhovnik je bil seveda malo presenečen, da najde nepovabljenega gosta kar v svoji postelji, toda rekel mu je, da naj ostane v postelji in zopet zaspi. On sam pa je na tleh spal.

Zjutraj je župnik po maši pripravil zajtrk za sebe in za malega gosta in potem med zajtrkom poslušal njegovo žalostno zgodbo o sebi. Več dni nato je bil deček gost v župnišču in je med tem počasi nazaj dobil svojo moč in zdravje.

Potlej ga je duhovnik poslal nekim prijateljem, ki so mu službo dobili. Preden se je pa poslovil od duhovnika, je fant rekel, da bi rad postal katoličan. Dejal je, "Mislilim, da je moral biti Kristus tak, kot ste Vi."

Romanje v Fatimo.—Kot je vam znano, se je pred 31 leti Mati božja prikazala

P. Martin, o.f.m.

trem otrokom blizu Fatime na Portugalskem. Tedaj je dejala, da je ona "Gospa sv. rožnega venca". Prosila je tudi, da se svet posveti njenemu brezmadežnemu Srcu. Če se svet odzove njenim prošnjam, je dejala, se bo Rusija spreobrnila in nato bo šele prišel mir na svet.

Prihodnjega oktobra bo velika skupina Amerikancev poromala v Fatimo, da se tam udeleži pobožnosti za svetovni mir. Romarji se bodo poslovili od New Yorka po letalih 8. oktobra. Drugi dan bodo že v Lisaboni, kjer jih bo slovesno sprejel kardinal Cerejeira, patriarh Lisabone. Dne 11. oktobra se bodo podali na pot v Fatimo, kjer je veliko svetišče Marijino v spomin njenih prikazni. Dne 13. oktobra bo ravno 31 let, odkar se je Marija zadnjič prikazala omenjenim otrokom.

Pozneje bodo romarji šli v Madrid, kjer bodo obiskali druge svete kraje, med temi grob sv. Janeza od Križa in samostan, kjer počiva nestrohnjeno truplo sv. Terezije od Jezusa.

Romarji se bodo vrnili v New York 24. oktobra. Gotovo bo to zelo lepo romanje — toda stroški za vsako osebo bodo okoli en tisoč dolarjev.

Prva maša na ameriških tleh. — Doslej se je mislilo, da je bila prva sveta maša darovana na ameriških tleh blizu mesta St. Augustine, Florida, ki je najstarejše mesto v Zdr. državah, na 8. septembra leta 1565.

Po najnovejših iznajdbah pa je bilo dognano, da je bila sv. maša darovana nekje v okraju, ki je danes država Kansas, že leta 1541, ko je španjski raziskovalec Coronado iskal zlato v sredini Amerike. Na tem popotovanju je bil tudi frančiškan Juan Padilla, prvi znani mučenec na tleh Zdr. držav Amerike, kot je bilo rečeno v majniški številki tega lista. Med potovanjem je ta frančiškan gotovo daroval sv. mašo, kajti v poročilih raziskovalca Coronado je bilo zapisano, da nimajo veliko vina, ampak da se to hrani za sv. mašo.

Kristus zoper brezboštvo. — General Douglas MacArthur, vrhovni ameriški komandant na Japonskem, je čedalje bolj prepričan, da se dandanes glavni boj na svetu vrši med krščanstvom in brezboštvom. On spozna, da hočejo brezbožniške sile prevzeti celi daljni Vzhod in ga podjarmiti.

Zraven doda, da bi bilo silno nespametno misliti, da

bi prišla svoboda na svet, če se samo z orožjem prepreči napredek brezboštva v Evropi. Le krščanstvo more ustaviti val brezboštva.

MacArthur hoče karkoli storiti, da bo delo za misijonarje lahko na Japonskem.

Za Marijo se potegnil. — Kitajski mladenič je potrpežljivo poslušal protestantsko misijonarko, ki je govorila poslušalcem o Mariji, Materi božji. Takole je govorila: "Kitajci imate navado, da na dan poroke nesete ženina in nevesto na krasnem stolu z rožnatim svilom pokritem. Po poroki spravite ta poročni stol v podstrešje in pozabite nanj. Tako je tudi z Devico Marijo. Ona ni nič drugega kot krasen stol, na katerem je sedel nebeški Ženin; po Kristusovem rojstvu je zgubila vso svojo slavo in lepoto. Zato mi protestantje porinemo Marijo na stran in je ne častimo, kot napek delajo katoličani."

Ko je končala svoj govor, je mladenič izprosil dovoljenje, da bi smel dati odgovor na njene besede. Tak je bil njegov odgovor: "Častita gospa, prav ste govorili o naši stari šegi. Toda jaz ne morem verjeti, da tamkaj, kjer ste Vi doma, smatrate mater za kak pozabljen in zapostavljen poročni stol. Mi na Kitajskem bi niti ne sanjali o tem, da bi porinili svojo mater kam na stran kot kak stol, ko je pa nam življenje dala. In mi kitajski katoličani ljubimo in častimo Marijo kot božjo Mater,

kot našo Mater in Kraljico nebes, kar ona v resnici je."

Kristus v ameriških domovih pozabljen. — V navadni ameriški hiši ima Kristus zelo malo prostora in dobi malo pozornosti od članov družine, kakor se je govorilo na seji za društvo krščanskega nauka v mestu Biloxi, Mississippi.

Starši in otroci se predvsem zanimajo za posvetne stvari. V družini je večkrat sam prepir, nesporazum, sebičnost in celo sovraštvo. Več kot polovica ameriških družin se ne sme več imenovati krščanska.

Javno se odpovedali komunizmu. — Iz mesta Trepuzzi v Italiji prihaja poročilo, da se je več sto komunistov skupno v cerkvi odpovedalo brezbožnemu komunizmu. Članstvo so odrekli pred oltarjem, preden so prejeli sv. obhajilo. Torej zdrava pamet razsvetljuje včasih tudi one, ki živijo v hiši hudičevi, namreč v komunizmu.

Ali je mogoče? — V Rusiji je bilo nekdanje zelo lahko dobiti razporoko in tako zvana svobodna ljubezen je bila v splošni navadi. Zadnja leta pa izdajajo Rusi zelo stroge postavbe proti razporoki, češ da razporoka uničuje družino, ki mora biti podlaga države. Že leta 1944 so izšle stroge postavbe zoper razporoko, zdaj so te postavbe še strožje.

Ako zatira razporoko brezbožna država iz sebič-

nih namenov, zakaj ne morejo tega storiti krščanske države iz spoštovanja do božjih postav?

Dobrovoljnega očeta hočejo imeti. — Po mnenju katoliških mladeničev in mladenk v mestu St. Louis bi moral biti oče družine predvsem dobre volje in prijaznega značaja. Potem bi moral biti darežljiv in tudi razumeti svoje otroke.

Dalje je bilo dognano med temi mladeniči in mladenkami, da jim je oče najbolj zopern, če je slabe volje. Zatem je otrokom najbolj nevesel očetova nezvestoba in brezbržnost v verskem oziru, tudi njegova trmoglavost in njegovo pijančevanje.

Krščanski očetje, kaj pravite temu?

Nepreviden je bil. — Neki ameriški misijonar, ki je bil na filipinskih otokih in je zdaj doma na kratkih počitnicah, pripoveduje, da filipinske matere večkrat prinesejo svoje dete duhovniku, da bi dete poljubilo duhovnikovo roko. Toda ne pričakujejo, da bi duhovnik dete poljubil. Ta misijonar pa je ravno to storil, kar mu je pa zdaj žal, ker se boji, da bodo vse matere zahtevale od njega poljub za otroke, ko se bo vrnil na filipinske otoke.

Vem, da Bog je. Treba mi je samo pogledati v zvezdnato nebo in nič več ne dvomim. — Axel Munthe

S križem in sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU

□

Spisal James K. Jamison

□

Prestavil p. Bernard, o.f.m.

ŠTIRINAJSTO POGLAVJE

ANTONIJA se je počasi popravila, toda oba sta se zavedala, da ne bo nikoli več to, kar je bila. Preveč telesnih sil je že izgubila. Father Baraga je imel eno željo: da bi bila sestra čimprej spet pri Amaliji, tam daleč v očetnem domu! Ni se mogel otresti misli, da so Antoniji leta skopo odmerjena. Na noben način pa ni bilo misliti na to, da bi še ostala v ostrem podnebjju Gornjega jezera.

Topla junijska noč je izvabila Friderika iz mračne sobe in ga zanesla daleč v gozd. Vso noč je misijonar grabil globoko v svojo dušo. Z očmi goreče molitve je skušal prepoznati samega sebe. Moj Bog, ali mi je res treba biti v teh krajih, kjer je že samo življenje tako težko in kruto? Ali bi ti ne mogel mirno

služiti v domovini očetov, kot je pred davnim časom polagal na moje srce župnik Zajec? Moj Bog, ali mi zamerjaš, ko mi prihaja na misel, da bi bilo treba olajšati težke žrtve mojih sester? Glej, Gospod, deset let sem Ti zvesto služil v tej zapuščenosti in pasel Tvojo čredo. Dolga so bila ta leta. Jutri odide Antonija. Ali naj ji rečem zbogom za vselej? Ali je res Tvoja volja, da jaz останem? Ali imaš še mnogo dela zame v tej neverjetni deželi?

Slišal je glas iz Njegovih ust: "Kar ste storili enemu teh mojih najboljših bratov, ste meni storili." Znane, preznane besede! Pa kakor da se je ob njih prebudil iz mučnega sna v svetlo jutro. Spet je prepoznal in našel samega sebe. Vzvišeni poklic je spet stal ves živ pred

njim. Njegova zbegana volja se je brž spet zlila z božjo voljo v en tok.

Drugo jutro je stal ob Antoniji na krovu ladje, ki je imela odvesti sestro preko jezerskih voda na njeni začetni poti proti domu tam daleč. Na licih ji ma ni bilo čitati drugega ko odtise silnega poguma, ki sta ga bili obe srci zvrhano polni. Vedela sta: Antonija je dala iz sebe tem krajem vse, kar jim je mogla dati, brat pa mora še ostati na delu. V tej živi zavesti sta si stisnila roki v slovo.

* * *

Bilo je proti koncu poletja 1840. Baraga je opazil drobno skupino potnikov, ki so se pomikali od pristanišča navzgor proti "trdnjavi". Bili so trije beli možje. Počasi so stopali. Za njimi in pred njimi so se drenjali radovedni domačini. Eden belih možakov je stiskal v naročju pol črnega pol belega prepeličarja, da ga je zavaroval pred gladnimi indijanskimi psi, ki so silili med ljudi in cvileče odskakovali pred brami človeških nog.

Ko se je gruča približala "trdnjavi", jim je prišel naproti dr. Borup. Pozdravnih besed Baraga radi oddaljenosti ni slišal. Videl pa je, kako je prepeličarjev nosač oddal psička v druge roke, sam se je pa krepko rokoval s faktorjem. Dr. Borup je kričal na Indijance in jih odganjal. Ko so se res umaknili pod pritiskom hude besede, je šele dobro opazil misijonar, kako prisrčno so se tujci pozdravljali s faktorjem. Takoj nato jih je odvedel v svoj urad. Indijanci so gledali za njimi še skozi zaprta vrata.

Baraga je stopil bliže. Opazil ga je stari Micho, eden dobro znanih poslovnih potovalcev. Stari možakar si je rad

nadeval videz oblasti, ki je ž njo zabaval družbo. Bil je tudi na glasu, da vidi v človekove misli. Ni bilo redko, da je hipoma vzel samemu Baragu besede z jezika, ko je videl, da se misijonar pripravlja na primerno "pridigo" postopaškim Indijancem. Zgodilo se je, da je Micho namesto misijonarja ozmerjal ljudi s prav tistimi besedami, ki so duhovniku silile na jezik, pa se je premagal in jih ni zinil. Starcu se ni zdelo potrebno, da vsako besedo pretehta. Tako je bilo tudi v tem primeru.

"Grdo je to od vas," je kričal na Indijance. "Spravite se mi proč in pustite spodobne ljudi pri miru!"

Father Baraga se je smejal sam vase, obdan od indijanskih zijal.

"Dobro si se odrezal, Micho! Tak se pa vsi spravimo proč. Ti tudi, Micho!"

Ljudje so prasnili v smeh. Pa so se le res razkropili in tako ustregli obema, Michu in misijonarju.

Stari Micho je koračil ob misijonarjevi strani. Pridušeno je povedal novico: "Oni možakarji so mi naročili, brž ko so stopili na suho: Micho, pojdi in poišči glavarja Buffala!"

"Ali res? Pa so vedeli, kako ti je ime?"

Micho se je delal užaljenega.

"Predstavil sem se jim, to je! Sem dejal: Gospodje, jaz sem stari Micho."

Baraga se je nasmehnil.

"Tak si se jim kar predstavil! To je pa bilo res ljubeznivo od tebe, moj Micho."

Stari Micho je ustavil korak. Šepetaje je razodel misijonarju:

"Oni možakarji, veste, po mojih mislih iščejo bakreno rudo. Kako se vam zdi ta reč, oče?"

"Ne vem, kaj bi rekel, Micho. Da mo-

raš obvestiti Buffala, si rekel poprej. Ali ni mož te dni v Ontonagonu?"

Namesto odgovora je Micho čudno mežikal, napihnil lica in krepko skomizal z rameni. Tako so delali vsi Kanadčani, kadar niso hoteli naravnost reči "da" ali "ne".

"Kajne, oče, kajne, vam ni prišlo na misel, da stari Micho tudi kaj ve?"

Baraga je resno pripomnil:

"Buffalo je z doma in več mladih mož je šlo ž njim. Micho, če kaj veš, kaj se plete, moraš povedati faktorju. Ali se Sioux Indijanci spet zbirajo?"

"O, ne, ne, oče! Nič takega. Ampak

meni se zdi, da je odšel Buffalo v Sault Ste Marie."

Po teh besedah je Micho napravil nad vse skrivnosten obraz, se obrnil in pustil Barago samega na stezi.

Misijonar je gledal za odhajajočim in je začutil negotovost v srcu. Ni bilo prvič, da je Micho zinil tisto o bakru pri Ontonagonu. In vselej se mu je oko skrivnostno isknilo. Baraga je pomislil. Nazadnje si je rekel, da pač stari Micho skuša biti tak, kot gre o njem glas — namreč da ve reči, ki se drugim komaj sanja o njih.

Ob mraku tistega dne je Baraga do-

To podobo Dobrega pastirja je naslikal Friderik Baraga. V prvem letu bogoslovja je svoji sestri Amaliji poslal to podobo, pod katero je zapisal: "Podobica Ti kaže Dobrega pastirja, ki je dal življenje za svoje ovce in ki jih devetindevetdeset popusti, če se mu le ena izgubi. Ti poznaš Dobrega pastirja, kajne, ljuba Amalija."

bil pismo. Dr. Borup je pisal, da ima odlične goste in bi bil zelo vesel, če bi misijonar prišel v vas. Tujci bi namreč radi kaj več zvedeli o Indijancih.

Misijonar se je vabilu odzval. Ko je potrkal na vrata dr. Borupa, mu je donel na uho od znotraj smeh in vesela godba. Ko so mu odprli in je stopil iz nočne teme v žarko razsvetljeno sobo, sprva ni videl drugega ko mešano družbo nekakih veseljakov. Oči so se mu kmalu privadile in opazile bogato opremo Borupove sprejemne sobe. Začutil se je tujca in najrajši bi bil precej nazaj v svojem tako skromnem stanovanju. "To je bilo prvič, da ga je dr. Borup povabil k sebi na dom. Baraga je vedel, da ima faktor piano, saj je kdaj pa kdaj slišal godbo od tam. Ni pa vedel, da je v La Pointu bogato opremljeno stanovanje, kjer se mora še tako razvajen meščan počutiti kakor doma. Toda to je bilo kos tradicije trgovstva s kožami.

Faktor je postal raztegnjeno zgovoren:

"Dr. Houghton, le meni verjemite! Trgovina s kožami bo še dolgo ostala poglavitno pridobitna zaposlitev v krajih ob Gornjem jezeru. Je že res, ta reč ni več tako dobičkonosna kot je bila. Ampak je in ostane najbolj naravna stvar tu gori radi tukajšnjega podnebja. Dvesto let že cvete tod te vrste trgovina. Ugladila si je pot in si ustvarila lastne postave. Lahko rečem, da je nastal iz teh postav že cel zakonik — zakonik, ki so ga začeli sestavljati moške velikih zmožnosti. V novejšem času kajpada, že dolgo čujemo te pripovedke o srebrni in bakreni rudi. Nič novega to. Ampak na vse damo samo toliko, kolikor je vredno — toliko!"

Pri tem je sprožil palec ob kazalec, da je bilo čuti dosti glasen pok. Ta gesta naj bi dopovedala navzočnim, kako malo se zmeni gospod faktor za srebrne in bakrene marnje.

Večer se je bil zavlekel in le še par možakarjev je bilo zapletenih v pogovor. Father Baraga je opazoval obraz onega majhnega moža, ki je bil nosil prepeličarja ob prihodu v vas. Prijeten obraz je bil. In ko je faktor tako na široko govoril, se je vgnezdil na prijetno obličje tega moža lahen nasmešek in se kmalu razlil preko vsega moža. Father Baraga se je začel zanimati za tega človeka, ki se mu je reklo dr. Houghton. Misijonarju se je kar od začetka zazdel ta doktor ne samo jako vljuden, ampak tudi razumen in do konca iskren. Za kakih deset let je moral biti mlajši od Barage, faktor jih je imel najbrž dvajset več od njega. Kazno je

GREŠIL SEM

*Grešil sem, Večni, in teži me vest,
ker Tebi sem se, jaz ničvrednež, uprl.
Kako, Gospod, da nisem še umrl,
ko Tebi sem postal otrok nezvest?*

*Hudič hudobno se reži mi v pest,
ker z Bogom svojim sem vezi razdril,
v slepoti brezno si pekla odprl
ter zgrešil varno pot sem božjih cest.*

*Strahotno brezno se odpira meni
in padel skoraj v grozni bom prepad,
če hodil bom po poti tej zgrešeni.*

*A angel varuh, moj nebeški brat,
popelje k Bogu me, da sin zgubljeni
spet pridobi si duše drag zaklad.*

Erik Kovačič

pa bilo, da si je bil nabral skušenj in razuma več kot bi kdo pričakoval od njegovih let.

Ko je faktor tako mogočno "odpravljal" srebro in baker, se je dr. Houghton nagnil k Baragu.

"Kolikor vem, ste vi zelo vplivna oseba tu gori, Father. Ali ste tudi vi kaj čuli o srebru in bakru?"

"Čujem take govorice in sam dobim pred oči srebro in baker, kakopa. Indijanci so si že mnogo stvari napravili iz teh rud."

"Pa vam povedo rdečkožci, kje je tega blaga največ dobiti?"

Misijonar se je ozrl na faktorja in potem na dr. Houghtona.

"Mene kaj malo zanimajo kožuhi dr. Borupa, sir, pa me tudi rudnine, ki ste jim vi na sledu, jako malo zanimajo. Jaz sem tu gori le radi zveličanje tukajšnjih poganov."

Dr. Douglas Houghton se je za hip nekam zamislil. Gledal je v daljavo in skoraj šepetaje vprašal misijonarja:

"Ali bi se ne hoteli pozanimati tudi za duše, ki so postale po rojstvu krščanske, pozneje so se pa izgubile v lakomnosti in podkupljivosti?"

Preden je mogel misijonar odgovoriti, se je dr. Houghton z naglo kretnjo nagnil tesno k njemu in ga prijel za komolec. S čudno resnobo je pogledal misijonarju naravnost v oči in dejal:

"Father, jaz tem tudi orodje v Gospodnjih rokah!"

Baraga tudi zdaj ni prišel do besede, zakaj faktor je z močnim glasom povzel:

"Le kako boste one rude spravljali iz teh krajev med ljudi, bi rad vedel! Pomislite, doktor, da smo tu vklenjeni med samotna jezera. In tukajšnje pod-

nebje! Če bi tudi odprli tod rudnike, bi jih mogli obratovati le par mesecev v letu. Namreč, če bi se ruda res našla."

(*Dalje prihodnjič*)

PRED TABERNAKLJEM

V zvoniku bije polnoči.

Noč je s svojim plaščem ovila dolino, zakrila razbitine in podrtije, žalostne pomnike vojnih let, upokojila ljudi, njihove boje, skrbi in trpljenje. Trpečim je kratkotrajni sen prekinil bridkosti, zatiralcem je spanje vsaj za nekaj časa ustavilo njihovo tlako hudiču.

Povsod je mir, nič ne moti tišine. In če bi človek šel ob tej uri po dolini, si ne bi mogel misliti, da tukaj neomejeno gospodari ta globa in sovraštvo, da tukaj žive ljudje, ki jim od strašnega trpljenja krvavita telo in duša, pa jim še Boga kratijo, da ne bi imeli tolažbe.

Vse spi, samo dva ne.

V cerkvi sredi vasi večna luč pred tabernakljem nemirno trepetja. S svojim begotnim svetlikanjem oživlja marmorna angela, ki molita ob tabernaklju, in osvetljuje temno postavo, ki kleči na oltarnih stopnicah. V ljubezni vklenjeni Gospodar vesoljstva, življenja in smrti, spet posluša tožbe in prošnje svojega služabnika.

"Lej, Gospod," govori na glas osiveli župnik, "lej, kako bom obstal pred Teboj? Še mlademu si mi zaupal svoj vinograd, ki je cvetel; sedaj, ko bi Ti moral dajati sad, je vse strto. Pa sem, sem kopal in zalival in se trudil, da bi Ti pokazal sad ob Tvojem prihodu. Prišel boš kmalu in jaz bom praznih rok. Vihar in toča sta zbila mladike, da so točili krvavo vino, preden so zorile grozdje."

"Usmili se, Gospod, svojega nevrednega hlapca! Kako Ti bom dajal račun? Volčje gospodarijo v čredi, ki si mi jo izročil, pa je še braniti ne morem. Zaprl so me v sobo

in samo s Teboj smem še govoriti. Pa sem večino izmed njih krstil, spovedoval in jim dal prvokrat Tebe. Kako Ti bom odgovoril, ko me boš vprašal za njihove duše?

"Naj se Ti usmilijo žene brez mož, matere brez otrok, sirote brez staršev, dekleta, ki jim jemljejo čast, otroci, ki bi Te morali ljubiti, pa jih bodo naučili sovraštva in greha; preden bodo znali ločiti med dobrim in zlim.

"Lej, koliko je trpljenje, da ga moreš samo Ti izmeriti, koliko solz, da jih je moči samo tebi obrisati. In sirot še tolažiti ne smem, kot si naročil, niti govoriti in opominjati ne morem, kot si po Pavlu ukazal.

"Usmilijo se mi duše, usmiliš se mi Ti, Gospod. Saj Tebe boli in Ti krvaviš, ko sekajo in trgajo ude od Tvojega telesa. Zaradi duš, ki se bodo pogubile, zaradi sebe, ki Te spet križajo, okrajšaj dneve teme in trpljenja.

"Prišel boš kmalu, Gospod, in za mano ne bo nikogar, ki bi trebil Tvoj vinograd, pasel Tvoje ovce. Daj, izberi si delavcev med tistimi, ki so si iz domovine življenje

rešili, da jih boš poslal na svoje njive, ki jih je hudobni človek zasejal z ljulko. Daj, da bodo prinesli ljudstvu spet ljubezen, mir in blagoslov, da boš spet med nami kraljeval, kot nekoč . . .

"Gospod, usmili se nas!"

Tako moli starček noč za nočjo in se z Bogom bori za duše. Gospod molči in poslušaj in čaka. Čaka, da bo zloba dopolnila svojo mero, ki ji je dopuščena. Takrat bo vstal in spet presejal svoje žito, obrezal svoje trte, očistil svoja polja.

Takrat bo novi rod božjih otrok, ki je zrasel iz krvi mučencev, iz trpljenja in stisk, z Gospodom nanovo gradil božje kraljestvo.

Tone Ilc

("Misel", glasilo slovenskih bogoslovcev)

Ne glej, o Sodnik, grdobij mojih pregreh — glej na zasluženje te drage krvi! Trdno se zanesem, da bom dobila zaradi nje milost pred Tvojim sodnim stolom. — Sv. Magdalena paciška

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary-Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

Vsako leto za meseca maja in junija gori vsak dan veliko število lučk in večjih sveč pred Marijo Pomagal in presv. Srcem Jezusovim. Te lučke nas neprestano spominjajo na vaše molitve in prošnje, ki se tiho dvigajo proti božjemu prestolu. Opominjajo nas, da vi, naši prijatelji in dobrotniki, iščete moči in razsvetljenja in tolažbe pri Njem, ki edini vam more vse to dati. Naše molitve so z vašimi združene, da čimprej dosežete potrebne milosti pri Mariji in Jezusu.

Vidimo, da je letos mnogo vaših prošenj za zdravje

v nogah, ki vam na stara leta delajo mnogo trpljenja. Saj je razumljivo, zakaj je toliko izmed vas, ki trpite radi bolečin v nogah, kajti večina izmed vas je v starih letih. Človek večkrat sliši, kako stari ljudje, posebno ženske, tožijo, da jih noge bolijo. Prav je tudi, da hočete izprositi zdravje od Marije Pomagal in od presv. Srca Jezusovega.

Toda dovolite nam, da naj vam priporočimo tudi škofa Friderika Baraga kot priprošnjika v tem oziru. Zakaj, vam bomo na kratko razložili.

Pripoveduje se, da je neka ženska pred 80 leti trpe-la hude bolečine v nogah. Osebnost je poznala škofa Baraga, ki je tedaj še živel. Ko je on umrl, se je tej ženski posrečilo dobiti nogavice, ki jih je bil sam Baraga nosil. Z največjim zaupanjem v njegovo priprošnjo je obula nogavice in bila ozdravljena.

Ta ženska je imela dober vzrok, zakaj se naj zateče svetniškemu škofu v svojem trpljenju, kajti Baraga je gotovo moral imeti močne in zdrave noge, če je na tisoče milj prehodil, samo da pri-nese Kristusov evangelij in njegove zveličavne zakramente ubogim in zanemarjenim Indijancem. Hodil je celo v najhujšem mrazu in več dni zaporedoma; ponoči je spal kar na prostem in se pokr-il le z bivolovim kožuhom. Lahko rečemo, da so bile njegove noge tako rekoč posvečene po njegovem sve-

tem delu za Indijance. Zato je bila torej omenjena ženska tako opravičena radi svojega zaupanja v škofa Baraga.

Zato vpraša Jože Gregorich (Oak Park, Ill.), ki te mesece opisuje življenje škofa Baraga v škofijskem listu škofije Marquette, Mich., če bi ne bilo mogoče, da bo enkrat škof Baraga določen kot priprošnjik za one, ki trpe radi bolečin v nogah.

Zapomnite si tega in zaupno se obrnite na Friderika Baraga, da bi vam izprosil milost zdravja ali vsaj olajšanja trpljenja v nogah.

Ker ravno zdaj govorimo o škofu Baragu, naj vas zopet opomnimo, kot smo že poprej letos storili, da bo v nedeljo, 27. junija, velik Baragov dan proslavljen v katedrali sv. Petra v mestu Marquette, Michigan. Kot veste, je bil Baraga prvi škof v škofiji Marquette.

Marketski škof Thomas Noa bo daroval slovesno sv. mašo na ta dan in pridigo bo imel škof Francis Haas iz škofije Grand Rapids, Mich. Popoldne bodo posebne pobožnosti s procesijo do Baragove grobnice v kripti katedrale; tam so namreč zemski ostanki škofa Baraga. Na levo od Baraga počiva slovenski škof Janez Vrtin, zgoraj nad njim pa škof Ignacij Mrak.

Po slovesnostih bo imela Baragova zveza svojo letno sejo. Pričakuje se, da bo več naših slovenskih duhovnikov pričujočih. Sledeči namera-

vajo priti: Rt. Rev. kanonik John J. Oman iz Clevelanda, vojaški kaplan Louis B. Baznik iz Milwaukee, Fathers M. J. Butala in George Kuzma iz Joliet, Father Michael Čepon iz Waukegana in Father Ludwig Čepon iz škofije Springfield, Ill., Father Štefan Savinšek, o.f.m.

LETOŠNJA ROMANJA

3., 4., 5. julija — Romanje Zveze dr. najsv. Imena iz Clevelanda in drugih društev iz drugih naselbin.

18. julija — Letno romanje Slovenske ženske zveze iz cele Amerike; obenem pride posebna skupina iz Pueblo, Colo.

15. avgusta — Letno romanje Zveze oltarnih društev iz Clevelanda.

5. septembra — Letni medeni piknik in romanje iz več krajev.

PUEBLO, POZOR!

Mrs. Frances Volk piše iz Pueblo, Colo., da se skupina tamkajšnjih rojakinj pripravlja priti na božjo pot v Lemont. Določeno je bilo, da naj pridejo za 18. julija, ko bo imela Ženska zveza svoje letno romanje.

Katera rojakinja v Puebli ali okolici hoče iti s to skupino, naj se oglasi pri Mrs. Volk, 1120 Bohmen St., Pueblo, Colo., ali pa pri Mrs. John Peček. Tako nam naroča Mrs. Volk sama. Od one lahko poizvedite za vse podrobnosti glede romanja, ali pa za kako spremembo, katera bi se morebiti naredila.

conv., iz Angole, Indiana. Lemontske frančiškane bo zastopal Fr. Cyril Shircel, o.f.m., tajnik Baragove zveze.

Slovenci ste naprošeni, če je vam mogoče, da se udeležite slovesnosti Baragovega dneva v Marquette, Mich., koncem tega meseca. Naš narod mora biti dobro zastopan, če gre za čast velikega Slovenca, Friderika Baraga.

Vam znani Father Hugo Bren, o.f.m., piše iz Rima, da dr. Franc Jaklič opisuje nov življenjepis škofa Baraga. Vam je gotovo znan Baragov življenjepis, ki ga je dr. Jaklič pred leti spisal in ga je založila družba sv. Mohorja leta 1931.

Zelo nas veseli, da naši zastopniki in drugi naši prijatelji dobivajo več novih naročnikov za list Ave Maria, posebno ker letos izhaja štirideseti letnik tega lista. Najlepša hvala vsem. Prosimo Marijo Pomagaj, naj vam obilno poplača.

Ni seveda mogoče omeniti vseh, ki tako vneto delajo za razširjenje tega lista, vendar pa bi radi omenili rojaka Mr. Frank Radeža v Indianapolis, Ind., ki redno nam pošilja kekega novega; to je znamenje, da zmerom misli na Ave Maria. Posebno pohvalo zasluži tudi Mrs. Mary Stariha v San Francisco, Calif., ki je zelo aktivna na dalnjem zapadu.

Fathru Kazimirju piše iz Rima njegov bivši kaplan p. Kalist Langerholz, o.f.m., da

je imel avdijenco pri sv. očetu papežu. Pisal je takole: "Te dni se mi je posrečilo, da sem bil sprejet v napol privatni avdijenci pri sv. očetu. Ko mi je dal roko, sem ga prosil blagoslova za moje prijatelje in dobrotnike in za moj slovenski narod. Obraz sv. očeta je postal žalosten, ko je slišal ime slovenskega naroda in dejal žalostno: 'Ubogi narod, koliko trpi!' Ko je odhajal, se je veselo nasmehnil in dvignil roko in rekel v slovenščini: 'Živijo, Slovenci!' Sv. oče je še trden in krepak."

Fr. Kalist pride v kratkem v Ameriko sem v Lemont.

Kot nam vneto priporoča začetnik tega lista, p. Kazimir Zakrajšek, o.f.m., bi bilo skrajno zanimivo, ako bi se letos in še drugo leto oglašali še živeči pijonirji tega lista in pomagali obujati spomine posebno na prva leta lista Ave Maria, kdaj so se namreč naročili na list, kdaj so se mu pridružili kot sobojevniki in sodelavci, kot zastopniki, širitelji, dopisniki, pisatelji, pesniki. Povedali bi lahko, kako so vse to delo vršili, kaj so skusili, kako je list vedno bolj prodiral v slovenske družine in dobival vedno večji vpliv vseposod.

V starih letnikih so dopisi, kjer dopisniki pripovedujejo, kako se je ta ali ona družina rešila brezverstva samo po listu Ave Maria, kako so se mnoge družine tudi vrnile

k veri, ko so jih bili premočili hujskači proti veri.

Torej oglasite se s pismi, posebno vi starejši, in priobčili jih bomo lahko v Kramljanju. Ni treba na dolgo in na široko popisati, samo na kratko bo dovolj, ker prostora ni preveč za pisma. Urednik si seveda pridržuje pravico porabiti samo, kar bo služilo namenu in v kolikor bo prostora v listu.

Naj bo 40 obletnica lista prilika, ko se stari prvotni delavci, v kolikor jih je še živečih, zopet srečajo po listu Ave Maria in to zadnjič v življenju.

Ker romarski dom še ne bo letos končan, morate vedeti romarji, da vam ne bomo mogli tako postreči s prenočiščem, kakor bi želeli. Torej upamo, da boste potrpeživi, če ne bo vam vse po volji tukaj.

Delo na romarski dom gre počasi, toda povoljno naprej. Boste že poletni videli, koliko je končano. Stavba bo zelo velika in, ker nimamo veliko delavcev, mora vzeti dolgo časa.

Ker je bilo tako suho aprila meseca, skoraj brez dežja, je mogel naš kmet Pavel Marn zgodaj letos vsejati oves. Pšenica pa je vsa pomrznila med zimo, ker je bil tak hud mraz preteklo zimo. To se je prvič nam zgodilo. Torej pšenice ne bo letos, samo oves in koruza.

Matija Pleše, gospodar

svinjskega hleva, je zelo vselega obraza zadnje čase, kajti štorclja je pustila kar štirinajst novih pujskov na enkrat v njegovem hlevu. Matija jih kar ni mogel začeta vseh sešteti, toliko jih je bilo. Večkrat jih je štel, pa vedno je dobil drugačno število, ker niso hoteli pujski pri miru ostati.

Father Alojzij, lemontski ljudski misijonar, je pridigal za štiridesetno pobožnost v cerkvi sv. Janeza Vianeya v Detroitu. Ta mesec obhaja svoj god in sicer na 21. junija.

Med obiskovalci je bil tudi Father Vital Vodusek iz San Franciscu, Calif. Nekaj časa je bil pri nas tudi Father Ambrožič, o.f.m., župnik v Willardu, Wis., in Father Pius Petric, o.f.m., iz Johnstowna, Pa.

—Samostanski firbec

Duhovniška mati

Mati angleškega kardinala Vaughana je od svoje poroke hrepenela le po tem, da porodi veliko otrok, ki se bodo posvetili Gospodovi službi. Ker je vedela, da je to velika milost, za katero je treba moliti, je mnogo molila.

Bog je njeno molitev uslišal. Dal ji je 13 otrok — 8 sinov in 5 hčerk. Vse hčerke so postale redovnice, od osmih sinov je pa bilo 6 duhovnikov; med temi eden kardinal in dva nadškofa.

Ivan Blažič

KRAMLIJANJE NA ZAPEČKU

PUEBLO, POZOR!

PUEBLO, COLO. — Piše Mrs. Frances Volk: Častiti očetje frančiškani! Prosim Vas, da denite v Ave Marijo, da bodo vedeli, da se tudi od daljne Pueble pripravljamo za k Mariji Pomagaj v Lemont.

Zdaj pa vabim vse ženske od tukaj in iz bližnjih mest od Pueble. Da nas bo več, naj vsako delo in familio — če ji je le mogoče — pusti in naj gre. Saj gremo k Mariji. Poglejte moške tam od Clevelanda, kako grejo vsako leto. Me imamo zdaj pa prvo priliko. Zato pa porabimo jo zdaj, da ne bo nobeni žal. Saj družine smo že večinoma odredile gor in pa saj smo vse življenje samo delale. Vzemimo si malo tudi časa zase. Bo nam v dušno in telesno korist. Nobeni ne bo žal, če gre, čeravno je naša pot oddaljena in težavna. Je pa bolj Bogu všeč, če bomo šle s pravim namenom.

18. JULIJA se mislimo pripraviti, da bomo tam, ko bo imela Zveza skupno romanje tam.

Mogoče se bomo še z našimi rojakinjami srečale tam gor na tistem hribčku. In pa tudi saj jih je dosti taci, ki ni bila še od doma, kar je iz starega kraja prišla. Bo videla, kako je po svetu.

Zdaj še enkrat rečem, kateri je le mogoče, naj se pridruži naši skupini, da nas bo več. Samo naj vsaka tudi premisli, da bo zares šla; ne samo obljubiti, potem se pa skesati, ko pride čas za iti.

Ve ta bližnje lahko pokličete na dom mene, ali pa Mrs. John Peček, Furniture Store.

CLEVELAND, O. — Piše Mary Hoge: Častiti očetje frančiškani! Poslani denar \$521.00 je za romarski dom. Razdelite denar sledeče: \$506.00 je za prodane srečke; \$15 pa so darovale za Pet-dolarski klub: Mrs. Mary Sadar—\$5, Mrs. Frančiška Jakolin—\$5, Mrs. Apolonija Ric—\$5.

Dobitke, vsaki po 25 funtov masti, so dobili, ko so bile numare dvignjene, sledeči: Mrs. Frances Jakolin (E. 94th St.), Mrs. Frances Plut (So. Catherine St.), Mrs. Angela Krall (254 St.), Mrs. Josephine Avsec (E. 61st St.), Mr. John Rodek (E. 77th St.)

Bodite zagotovljeni, da Vam bode Marija, nebeška Mati, izprosila, da Vam bode poverjeno na eni ali drugi način. Saj kar se napravi ali daruje v ta namen, gre njej v čast. Ko bode romarski dom dogotovljen v Lemontu, bodejo lahko v veliko večjem številu prihajali romarji častiti njo, ki je pomočnica vsem. Očetje frančiškani bojo zamogli dajati boljše ugodnosti romarjem, častilcem Marijinim. Seveda bode potreba še potrpeti en čas, preden bode romarski dom dodelan. V današnjih razmerah so težkoče povsod. Draginja je prevelika. Pa kajne bomo že še prestali? Saj Marija ve, da mi njeni otroci, romarji tega sveta, smo vajeni trpeti.

Naj še omenim, da zanimanje za romanje v Lemont je letos precej navdušeno. Zveza olt. društev je namenjena, kakor je bilo že poročeno, za 15. avgusta; kar tri base so obljubile žene, da jih bojo napolnile. Može sv. Imena grejo pa 3., 4. in 5. julija.

Torej, kateri se nameravate udeležiti romanja, ne odlašajte do zadnjih dni. Koli kor poprej se prigrasite, toliko bolje je za vas in za odbornike, ki imajo romanje v skrbi, da vso stvar uredijo ob pravem času.

(Poglejte, ljudje božji, kako dobre so Clevelandčanke! Kako se jim bomo mogli dovolj zahvaliti? Takšno navdušenje za romarski dom bo težko prekositi. Bog jim stotero poplačaj!)

EUCLID, O. — Piše **Mary Gombač**: Častiti očetje frančiškani! Spet je prišel krasni maj Mariji posvečen mesec. Kdo se ne spominja šmarnic in nadvse lepih Marijinih pesmi. Še ptički so najlepše žvrgoleli meseca maja. Vse to nas spominja na našo nesrečno domovino. Kapelice na križpotju naj nas vedno spominjajo, da smo sinovi in hčere vernega naroda. Ko gre starček utrujen iz polja se pobožno odkrije in pomoli pred podobo v kapelici. Hvaležen je Mariji, ker je dočakal, da ga spet ogre-

va spomladno sončice. Dekleta iz polja grede trgajo poljske cvetlice, da okinčajo Marijino podobo, čeprav utrujena od težkega dela, veselo prepevajo Marijine pesmi. (Ali se to danes ponavlja?)

Upamo, da še stojijo kapelice ob potu in na polju in da jih ni še hud 'vihar' razdril. Pa morda še kakšen nedolžen otrok ali stara ženica, ki pride primolit in tolažbe iskati, pa prinese šopek rožic na oltar Mariji.

I.

Marijo, Mater božjo, prosi
uboga mati za svoj rod.
Ti obvaruj ga, Marija,
ker zgrešil je pravo pot.

II.

Marija, majniška Kraljica,
Slovenec dobra priprošnjica,
le prosi Tvojega ljubega Sina,
da narod reši naš pogina.

BROOKLYN, N. Y. — Piše **Katinka Pavlič**: Častiti o. frančiškani! Brala sem v listu Ave Maria o Marijini podobi na Brezjah. Če se Vam zdi vredno, tudi tole lahko kdaj priobčite v listu.

V "Evharističnih šmarnicah", ki jih je spisal Franc Bernik, domžalski župnik, leta 1927., se bere tole:

"Marija Tavčar iz Begenj je bila navzlic svoji mladosti — stara šele 18 let — velika revica. Že 12 tednov je ležala v postelji. Silne bolečine je imela v kolenu, ki je bilo popolnoma mrtvo in negibno. Noga je bila vsa skrivljena. Zanj ni bilo več človeške pomoči. Tu pa je imela dve noči zaporedoma nenavadne sanje. Zdelo se ji je, da je, trpeča kot sicer, ob bergljah z največjo težavo prišla v cerkev Marije Pomagaj na Brezje in da je kmalu potem, brez vsake tuje pomoči in opore popolnoma zdrava šla domov. Ali so bile to res sanje? Ali ni bil to opomin nebeške Matere same njej, ki jo je hotela osrečiti, čudežno ozdraviti? Tako je ta deklica te sanje takoj razumela. Veselo upanje jo prevzame. Takoj se odpravi k Mariji na Brezje. Ravno med sv. mašo pride tja utrujena in

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

FRANK HOCHVAR, Phoenix, Ariz.
ANNA URBANČIČ, Cleveland, O.
FRANCES KOTNIK, Cleveland, O.
BARBARA VARDIJAN, Cleveland, O.
JOSEPHINE ORAŽEM, Cleveland, O.
FRANCES PRHNE, Barberton, O.
MARY OTONIČAR, Cleveland, O.
N. N., Cleveland, O.
MARY COOK, Cleveland, O.
ANNA MARINSHEK, Cleveland, O.
JENNIE PRIMOŽIČ, Cleveland, O.
ANDREJ GERZINA, Chisholm, Minn.
NICK JANCHAN, West Allis, Wis.
Mr. Mrs. CARL SHIRCEL, Sheboygan, Wis.
KATARINA ANŽIČEK, Girard, O.
MRS. KOGOVŠEK, Pittsburgh, Pa.
AGNES SCHMUK, Cleveland, O.
MRS. PETER KLOBUCHAR, Etna, Pa.
FRANCES ZIMMERMAN, Braddock, Pa.
JOSEPH ZAIC, Hibbing, Minn.

izmučena od težke hoje ob bergljah. Pri srčno, goreče začne moliti. In glejte, še ni sv. maša končana, že čuti polajšanje v kolenu. Sama se lahko vzdigne, stoji, se premika in hodi brez bergelj. Popolnoma je bila ozdravljena. To se je zgodilo dne 22. septembra, leta 1863. Bilo je to prvo čudežno ozdravljenje na Brezjah, ki je vzbudilo vsesplošno pozornost. Od tedaj naprej so postale Brezje sloveča božja pot."

Naj še pripomnim, da tukaj živita še sin in hči tistega dekleta; pisala se je potem Lustig. Jaz sem o tem z njima govorila in so povedali tudi, da je med tisto sv. mašo ministriral — seveda še kot študent — škof Jeglič.

HIBBING, MINN. — Piše **Matt Laurich**: Častiti očetje frančiškani! Se Vam prav iz srca zahvalim za Vaš tako lepo podučljivi Koledar Ave Maria in še posebno Vam hvala za tako lepo čitanje Ave Maria. Po mojem mnenju ni lepšega lista, kakor je Ave Maria. Da bi ljubi Bog dal, da bi izhajala vsaj štirikrat na mesec, ker je vse lepo in zanimivo opisano. Obenem se Vam zahvalim za tako lepe božične karte.

Bog Vam plačaj za Vašo nad vse trudno delo, ker jaz ne morem.

Naj sprejme Vaša cela družina naše pozdrave. Vam voščim srečne in zadovoljene in blagoslovljene velikonočne praznike, da bi imeli veliko pirhrov.

SAN FRANCISCO, CALIF. — Piše **Barbara Kolbezen**: Spoštovani g. urednik! Precej časa je, odkar sem prejela koledar Ave Maria. Oprostite mi, ki sem tako dolgo dolžna. Bolehna sem in nerves, da ne morem pisati, pa moram pustiti, dokler sem malo boljša. Napisala bi rada kaj več, pa ne morem ravno sedaj. Koledar se mi dopade, je lepo berilo. Ave Maria je pa posebno lepa, da je noben list ne prekosi. Torej čast Vam... Bodem kaj še o priliki poslala, samo Bog daj zdravje. Spomnite se me pri sv. maši. Bodite vsi skupaj lepo pozdravljeni v imenu moje družine.

CALUMET, MICH. — Piše **Katherina Kastelic**: Častiti očetje frančiškani! Želim

Vam dosti moči in božjega blagoslova, da izpolnite, kar ste začeli. Ta Ave Maria je tako podučljiva knjiga in na platnicah podoba me spominja na Brezje na ono malo kapelico Marije Pomagaj in na ono vse, kar je tam počesčeno od ozdravljenih ljudi. Za vse se Vam zahvalim in Vas pozdravim, vso lemontsko družino. In Vam voščim veselo alelujo. Kristus premagan je zmagal, aleluja.

BELLEfonte, PA. — Piše **Mrs. Martin Kresovich**: Cenjeni in veliko častiti očetje frančiškani v Lemontu in po vseh drugih krajih! Vam se lepo zahvalim vsem skupaj in vsakemu posebej za Vašo navdušenost, ker jaz sem samo vprašala za slovenske očete in cerkve in sem pričakovala odgovor, ko pa dobim kar 3 ljubeznive Ave Marije. Vsaki čas, ko jih dobim, jih primem v roke in jih z mojim možem vred z veseljem čitamo. Torej hvala vsem očetom frančiškanom in obilo novih naročnikov.

Kdor se iz golega strahu pred peklom obrne od greha, ga ni strah grešiti, marveč goreti. Kdor pa sovraži greh kakor pekel, ga je strah grešiti. — **Sv. Avguštin.**

MOLITE

za naše pokojne naročnike:

MRS. MARY GRAHEK, Milwaukee, Wis.
 AGNES JORDAN, Willard, Wis.
 JOHN KRŽE, Chisholm, Minn.
 FRANK KOREVEC, Joliet, Ill.
 KATHERINE MEDVED, Kansas City, Kans.
 M. SNELAR, Kansas City, Kans.
 ANGELA PERUŠEK, Cleveland, Ohio
 JOSEPH LOUŠIN, Cleveland, Ohio
 NIKOLAJ GUSTIN, Cleveland, Ohio

NAJ POČIVAJO V MIRU!

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

ZA DAR LISTU — Po \$2.50: A. Kress, M. Otoničar. — Po \$2: M. Hočevar. — Po \$1.50: J. Repush. — Po \$1: F. Ponikvar, Mrs. F. Derovšek, M. Perušek, Mrs. Kranjc. — 50c: A. Hribar.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO — Po \$20: P. Čemažar. — Po \$10: J. Serich, Mr. A. Grdina. — Po \$5: Simonišek, J. O'Korn, M. Kebe, Mrs. M. Oblak, C. Gerbec. — Po \$4: J. Rožnik. — Po \$3: J. Kočin. — Po \$2.50: Mrs. J. Barbes, Mrs. Gliha, M. Weiss, Rev. M. Jager. — Po \$2: M. Vrečko, M. Artach, B. Vardijan, J. Ray, A. Kožel. — Po \$1.50: Mrs. Zorc, M. Cimperman. — Po \$1.30: F. Hren. — Po \$1: Mrs. B. Panian, Mrs. K. Brunecy, J. Švigel, A. Hotujec, J. Klepec, M. Golobič, L. Eglach, A. Oratch, R. Komater, Mrs. M. Rovtar. — Po 50c: F. Hren, A. Zupančič, Mrs. A. Plemel, A. Plut, A. Kodrich, A. Perušek, A. Milavec, A. Zeleznik, Mrs. Petrovič. — Po 25c: M. Strnisha, A. Martelotti, J. Strojina, B. Omahne.

ZA ROMARSKI DOM — Po \$50: F. Hočevar, Phoenix, Ariz. — Po \$25: Mr. Mrs. C. Shircel. — Po \$10: Mrs. Kogovšek, N. N., Clev., O., Mrs. J. Primožič. — Po \$5: A. Urbančič, F. Kotnik, B. Vardijan, Mrs. J. Oražem, F. Prhne, M. Otoničar, Mrs. Cook, A. Marinšek, A. Gerzina, N. Janchan, Mrs. K. Anziček, Mrs. A. Schmuk, Mrs. P. Klobuchar, F. Zimmerman, J. Zaic. — Po \$2.50: Mr. Mrs. Orehek. — Po \$2: Mrs. Bashel, A. Sejničar, M. Pogačnik, M. Strnad. — Po \$1.50: F. Valentič. — Po \$1: J. Stimec, J. Sladich, M. J. Hočevar, Mrs. A. Plemel.

ZA BARAGOVO ZVEZO — Po \$5: A. B. O'Leary. — Po \$3: Mrs. J. Bojanc. — Po \$2.50: Mrs. M. Miketich. — Po \$2: F. Prhne, M. Skerl. — Po \$1: J. Russ, A. Marinšek, Mr. N. Vraničar.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$20: M. Babič. — Po \$10: F. Kavc, M. Krajc, F. Baraga, J. Tomsič, Mrs. Dolinar, A. Stuber. — Po \$1.50: M. Lesjak.

ZA SV. MAŠE — Po \$260: Perušek Druž. — Po \$50: J. Lach. — Po \$30: F. Vičič. — Po \$22: Simonišek. — Po \$11: F. Vende. — Po \$10: C. Sunich, M. Koncilia, A. Keller, Mrs. R. Snyder, Mrs. M. Reiterman, A. Berus. — Po \$8: H. Ferbežar, F. Kotnik. — Po \$7: J. Malovec. — Po \$6: J. Weiss, A. Krall. — Po \$5.50: H. Dolinar. — Po \$5: H. Kremžar, J. Perko, Arko Druž., J. Anžlovar, J. Skrabec, Miss A. Perušek, F. Petelin, M. Noda, M. Skulj, B. Vardijan, M. Pirnat, A. Geržina, A. Hočevar, J. L. Berg, M. Gustin, K. Lovrin, A. Novak, C. Fischer, Mrs. A. Picelj, M. Pavlesič, Mrs. Čič, J. Dolčič, Mrs. Uhlar, Mrs. M. Grajnar, Mrs. F. Bock, Mrs. M. Tersar, Mrs. C. Hočevar, M. Lesar, B. Dragovan, M. Kočevar, Mrs. M. Reiterman, Mrs. J. Gregorich. — Po \$4: M. Hočevar, C. Govednik, Mrs. Kogovšek, Mrs. C. Malenšek, M. Pogačnik, Mrs. B.

Hribar, M. Hoste, Mrs. Kranjc, F. Holst. — Po \$3.50: F. Merhar. — Po \$3: J. Puhek, K. Modrcin, Mrs. M. Rovtar, Mrs. M. Ohlin, R. Gajner, K. Gerbec, M. Strnad, J. Sladich, Mrs. H. Maren, F. Osaben, A. Muren, C. Slogar, M. Zabukovec, Mrs. K. Anziček, Mrs. K. Germovšek, M. Kozuh, K. Judnich, F. Russ, M. Ivanšek, M. Novlan, J. Smrekar, Mrs. J. Clark. — Po \$2.50: P. Čemažar, P. Podgornik. — Po \$2: Lekan Druž., J. Mivec, Mrs. M. Perušek, M. Marenich, Mrs. H. Zore, J. Menard, Miss M. Draž, Mrs. J. Gregorič, A. Novak, N. Peterlin, J. Perpar, A. Urbančič, M. Naglič, Mrs. M. Kučič, Mrs. F. Kaučič, J. Kasčak, Mrs. M. Oblak, I. Koželj, H. Stutts, J. Roberts, Mrs. F. Anziček, Mrs. R. Ujčić, N. N., C. Boncha, Mrs. A. Breznick, M. Kure, Mrs. A. Kodrič, Mr. Mrs. Prhne, J. Keržič, J. Režek, J. Juvancič, Mrs. J. Bojanc, A. Pregled, A. Zupančič, Mrs. A. Voncina, J. Sever, Mrs. M. Kovacich, A. Stupnik, B. Gerzin, Mrs. A. Glatz, Mrs. M. Gornik, Mrs. M. Furlan, J. Horvat, F. Straus, E. Oswald. — Po \$1.50: A. Dresčik, R. Francel, F. Govze, U. Pirc, A. Bartol, M. Brežar, Mrs. Petrovič, M. Drčar, J. Miklavčič, A. Vidervol, A. Zdešar, C. Maverer, R. Jakše, M. Retel. — Po \$1: M. Blight, A. Strukel, J. Vidmar, A. Hribar, Mrs. M. Oblak, Mrs. F. Kastigar, Mrs. M. Veselich, J. Klančar, M. Skerl, T. Kodolja, Mrs. A. Plemel, Mrs. J. Kasček, Mrs. A. Chesnik, A. Nosan, R. Gorjanc, Mrs. Sokach, V. Smitko, J. Kmet, A. Zeleznik, J. Shega, M. Golinar, Mrs. A. Malovasič, Mrs. J. Avsec, M. Krebs, K. Kastelich, J. Stepič, K. Gersič, Mr. Mrs. K. Mandel, N. N., Mrs. J. Merhar, F. Pajk, F. Suhadolnik, Mrs. M. Pink, M. Pristow, Mrs. M. Golinar, Mrs. F. Pogačnik, M. Baraga, F. Bolte, Mrs. J. Pazel, M. Kastigar, U. Bogolin, P. Prah, A. Plut, J. Pavlešič, A. Žagar, F. Laurich, C. Tomac, M. Gasparič, M. Kos, J. Deklava, T. Lozier, M. Musič, Mrs. F. Kovačich, Mrs. T. Hren, A. Unetich, F. Majerle, U. Sepič, Mrs. F. Kastigar, J. Budan, P. Mikula, A. Oratch, A. Hočevar, J. Smrekar, A. Rogel, V. Marvič, Mrs. M. Stariha, E. Lončarich, A. Sejničar, A. Peterlin, Mrs. Bashel, Mrs. Mlakar, M. Bukovnik, F. Sedmak.

ZA LUČKE — Po \$20: M. Yenc. — Po \$12: J. Mihelich. — Po \$10: L. Simonelič, A. Korelc, M. Levar, M. Modrijan, J. Poljak, Mrs. J. Barbes, A. Perušek, Mrs. F. Anziček, Mrs. R. Kreslin, A. Krall, Mrs. A. Schmuk, Mrs. N. Hoffman, M. Flajnik, J. Mihelich, A. Bukovec, J. Prišel, N. N. Clev., O., A. Veranth, M. Koncilia, Mrs. B. Kramar. — Po \$9: F. Pajk. — Po \$8: C. Jeglič. — Po \$6.50: Mrs. F. Pogačnik. — Po \$6: M. Gande, Mrs. I. Petrinčič, J. Primožič, M. Kastelic, C. Govednik, Mrs. M. Vogrič, E. Oswald. — Po \$5: J. Lustig, L. Dercher, T. Miketich, F. Zalar, M. Oblak, A. Gaspar, A. Cimperman, M. Zallar, T. Narobe, M. Dolinšek, F. Vende, M. Gorjanc, M.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

Kochevar, J. Peterka, K. Modrcin, T. Rolich, I. Godec, M. Moskon, Mrs. C. Težak, M. Struna, M. Ivanetič, L. Simončič, Mrs. C. Hočevar, J. Bobitz, J. Česar, M. Schifrer, Mrs. A. Zupančič, Mrs. J. Gruden, Mrs. A. Springer, L. Srebernak, A. Savnik, J. Habjan, A. Možina, M. Mutz, A. Baznik, F. Škubic, R. Glazar, M. Sajovic, J. Hrovat, A. Martelotti, M. Kuhar, M. Šircelj, A. Hočevar, J. Zugich, Mrs. U. Strubel, M. Zunič, Mrs. H. Marn, A. & M. Meljač, G. Polajnar, M. Starc, J. Hočevar, K. Lovrin, K. Lopčič, Mrs. F. Shenk, J. Stepič, I. Kirn, A. Gole, Mrs. A. Grdina, R. Simenc, F. Petrič, J. Stampfel, M. Noda, M. Skulj. — Po \$4.25: Mr. A. Tomazič. — Po \$4: M. Pogačnik, U. Bogolin, H. Dolinar, M. Hočevar, J. Stimec. — Po \$3.50: Mrs. A. Picelj. — Po \$3: J. Mivec, L. Adamič, Mrs. F. Sajec Sr., J. Russ, Mrs. M. Gornik, F. Horzen, J. Zbačnik, Mr. J. Dolčič, J. Hočevar, J. Horvat, A. Kump, K. Subič. — Po \$2.50: Mr. L. Mladich, M. Milavec, U. Zobec, J. Robert, A. Nemgar, M. Habjan, J. Stimec. — Po \$2: M. Zabukovec, A. Švigel, R. Jakša, H. Fonda, J. Fink, F. Marolt, M. Babič, M. Zelle, L. Dolinšek, A. Rus, R. Skiff, P. Prah, A. Muren, M. Rozman, A. Xeller, Mrs. A. Kodrič, F. Perovšek, J. Mihelčič, M. Moretc, C. Slogar, J. Volf, M. Kasel, M. Perušek, K. Toporiš, B. Evans, J. Zabukovec, F. Ponikvar, M. Kebe, Mrs. F. Derovšek, F. Horwath, J. Šimec, K. Kambič, Mrs. J. Bradač, A. Coff, Mr. M. Kremesec, M. Yugovich, J. Franetič, V. Sustersič, F. Ošaben, H. Zdjarnar, J. J. Kosarog, Mrs. M. Vauri, T. Ogrinc, J. Rodina, J. Strojanc, Mrs. T. Zorc, F. Balle, Mr. A. Zitnik, M. Starič, Mrs. M. Kotze, J. Pelhan, T. Grum, C. Žagar, M. Napotnik, Mrs. F. Hren, Mrs. J. Korencich, J. Sedmak, Mrs. J. Kaplan, K. Kastelich, F. Bittence, M. Zupančič, M. Vilar, F. Francelj, F. Košir, J. Skerl, M. Zeitz, R. Gajner, Mrs. M. Ohlin, M. Wolsi, S. Zerdin, M. Stimec, F. Vidmar, Mrs. T. Trobenfar, J. Ray, M. Mencinger, V. Kurent, F. Stokar, J. Klopčič, Mrs. Grill Jr., F. Verhovec, J. Keržan, K. Tisovec, J. Klančar, J. Hozian, M. Florjance, M. Hajdinjak, M. Vrečko, A. Slanc, M. Kranjc, R. Vovk, M. Jirekovsky, S. Nedelko, R. Klemenčič, J. Pajk, F. Tomsa, C. Kovačič, T. Morgan, G. Gorshin, T. Derchar, A. Vogrič, M. Lovko, M. Strnisha, K. Judnich, M. Marolt, F. Russ, M. Ivanšek, M. Kobe, D. Ferra, A. Ličan, F. Levstik, M. Frankovich, C. Bezovšek, Mrs. A. Moonich, N. N., I. Korošek, Mrs. T. Okoren, S. Zabčič, A. Slantz, K. Biček, F. Roitz, Mrs. M. Tersar, Mr. Mrs. M. Brezar, M. Spehar, J. Thuma, R. Stančar, Mrs. J. Kerzič, J. Perko, A. Zadnik, A. Fortuna, J. Heraver, M. Kozuh, E. Bozner, U. Sepič, Mrs. A. Sampson, J. Paulin, T. Russ, Mrs. F. Kovačich, Mrs. M. Sellak, J. Petek, A. Nemgar, Mrs. Masel, A. Zupančich, Mrs.

K. Germovšek, Mrs. A. Vončina, M. Benich, M. Šivic, Mrs. A. Sustar, Mrs. M. Grajnar, J. Kočin, A. Pregled, C. Pristopec, A. Kovačich, J. Volk, A. Madic, M. Oblak, J. Kocjančič. — Po \$1.50: L. Bandi, A. Skoda, M. Madronich, M. Pristow, L. Hren, F. Govze, E. Lončarich. — Po \$1: Mrs. H. Butler, L. Bozzick, K. Modrcin, J. Škrabec, Mrs. F. Kastigar, Mrs. M. Rovtar, A. Pelčič, M. Retel, K. Kuzma, A. Kutnar, P. Podgornik, Mrs. M. Madic, F. Jarc, J. Brodnik, M. Kolar, M. Skerl, U. Ambrose, F. Larish, F. Suhadolnik, T. Kodelja, A. Novak, Mrs. M. Zupančič, J. Poje, Mrs. A. Plemel, Mrs. J. Kasček, Mrs. M. Prince, A. Sajovic, Mrs. A. Chesnik, F. Holst, Mrs. M. Vrcek, Mrs. M. Podpadec, Mrs. J. Ožbolt, Mrs. J. Sebolj, Mrs. C. Mrežar, M. Jernejčič, R. Gorjanc, Mrs. J. Hočevar, Mrs. Sokach, A. Zdešar, F. Shabec, Mrs. Jerina, I. Caserman, F. Brezovar, J. Strauss, J. Samich, M. Kavc, P. Zefrin, S. Robert, J. Kranjc, Mrs. A. Malovasič, Mrs. B. Hribar, N. Gregoras, L. Sepuder, A. Gerzina, F. Zbasnik, A. Sporčič, M. Krebs, F. Fugina, A. Rode, M. Zerovnik, J. Gosar, Mrs. A. Hiti, A. Ellenich, Mrs. A. Komick, Mrs. H. Maren, B. Hren, F. Suhadolnik, Mrs. M. Pink, M. Artach, F. Kovačič, F. Novak, U. Muren, A. Urich, M. Baraga, H. Stutts, C. Fischer, Mrs. M. Marino, R. Markel, F. Bolte, J. Tomsič, M. Simonišek, A. Arko, N. N., J. Mladič, A. Butkovič, M. Golič, C. Turk, H. Bosh, F. Hrela, J. Zrnc, F. Russ, T. Lužar, M. Pavlesič, M. Kastigar, C. Boncha, J. Roznik, Mrs. B. Panion, Mrs. C. Malenšek, Mrs. A. Breznick, M. Tolar, Mrs. M. Alduk, P. Podgornik, A. Markoja, M. Toplišek, J. Mishmash, M. Lokošek, F. Ambroz, Mrs. Puhek, Mrs. J. Vidmar, I. Zalar, M. Videtich, M. Bozich, P. Stimach, A. Plut, A. Majerle, F. Suscha, A. Jerman, J. Zaman, J. Pavlesič, A. Žagar, Mrs. Kogovšek, Mrs. J. Bojanc, M. Gabrovšek, A. Panijan, J. Deklava, Mrs. Rosenberger, Mrs. J. Pavlinac, Mrs. J. Stayer, Mrs. V. Kollar, A. Antolich, J. O'Korn, Mrs. A. Barčič, M. Musič, M. Bukovatz, J. Menart, Mrs. H. Podpadec, Mrs. H. Preotile, F. Oblak, P. Majerle, L. Sagadin, Mrs. T. Hren, M. Veršek, J. Gombach, F. Majerle, Mrs. D. Deyak, Mrs. F. Kastigar, M. Malarich, L. Lindič, M. Rafold, H. Weber, H. Zore.

(Dalje prihodnjici)

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu, Presv. Srcu Jezusove-mu, Materi Božji, Mariji, Mariji Pomagaj, Mariji Pomočnici, sv. Valentinu, sv. Antonu, sv. Jožefu in Frideriku Baragu za pridobljene mi-losti:

Mrs. J. Zugich, A. Bartol, A. Arko, M. Kebe, Mrs. J. Ožbolt, Mrs. M. Rovtar, A. Berus, Mrs. M. Gornik, Mrs. A. Glatz.

Kakor je že vsem znano, lemontski frančiškani zidamo dolgo zaželjeni romarski dom. Delo smo kar sami prevzeli, ker bi bili stroški preveliki, ako bi to delo izročili kontraktorju ali kakšni zidarski kompaniji.

Zgornja slika kaže prvotni načrt za romarski dom. Sedanji načrt je precej spremenjen, ker bo stavba dvakrat večja kot pa smo jo od začetka v mislih imeli.

Romarski dom bo obsegal dve nadstropji s štiridesetimi privatnimi sobami. V sili bodo lahko štirje ljudje spali v eni sobi. Zraven privatnih sob bodo še dve večji spalni sobi, vsaka z dvajsetimi posteljami.

Ravno na sredi romarskega doma bo velika dvorana, ki bo lahko služila za obednico, za razne seje, shode, duhovne vaje, itd. Po dolžini bo ta dvorana devetdeset čevljev, po širini petdeset čevljev, visoko pa bo dvaintrideset čevljev. Zraven te dvorane bo kuhinja.

Blizu vrat bo sprejemna soba, v kateri bodo na prodaj razni nabožni predmeti, kakor na primer rožni venci, molitveniki, svetince, kipi, itd. Torej teh reči ne bomo več prodajali v Ave Maria ofisu.

Romarski dom bo zidan z opeko, ki bo iste barve, kot je naš samostan.

LEMONTSKI FRANČIŠKANI.